

Εισήγηση της ΠΕ στο Πανελλαδικό Σώμα 2008

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ- ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΓΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΛΟΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Το Πανελλαδικό Σώμα συνέρχεται σε μια πραγματικά νέα κατάσταση που δημιουργείται από τη μεγαλύτερη καπιταλιστική κρίση των τελευταίων δεκαετιών και τη νέα κλιμάκωση της αντεργατικής αντιδραστικής εκστρατείας του κεφαλαίου, της ΕΕ και των κυβερνήσεων του, για την αντιμετώπιση της κρίσης. Με τρόπο επείγοντα και επιτακτικό αναδειχνεται το ζήτημα μιας πολιτικής εργατικής απάντησης και αντεπίθεσης, διότι αναδιατάσσονται οι όροι και το έδαφος των κοινωνικών-πολιτικών αγώνων. Διότι, κυρίως, συσσωρεύονται αλλαγές σε όλα τα επίπεδα, κοινωνικό-πολιτικό-ιδεολογικό, που αποκαλύπτουν μια νέα δυνατότητα και ελπίδα -παράλληλα με τις νέες δυσκολίες, βέβαια-στη νέα περίοδο που ανοίγεται μπροστά μας να καταγραφεί στην ταξική πάλη μια στροφή στους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς υπέρ της εργατικής πολιτικής.

Για το ΝΑΡ και τη ν.ΚΑ, η αναγκαία απάντηση στις προκλήσεις της νέας περιόδου και η συνεισφορά σε μια τέτοια στροφή εξαρτώνται όσο ποτέ άλλοτε από τη συνολική εμφάνιση με μαζικούς όρους ενός μετώπου εργατικής αντιπολίτευσης στη λογική του ΑΕΜ και, με αποφασιστικά βήματα ενός Νέου Εργατικού Κινήματος, ενός πόλου-μετώπου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και μιας ποιοτικής και ποσοτικής ενίσχυσης-συγκρότησης των δυνάμεων της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Τούτη η μάχιμη αντίληψη και γραμμή, που δεν είναι αυτοσκοπός, τροφοδοτείται από τους μαζικούς αγώνες και αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση αλλά και το μοναδικό δρόμο για ένα πολιτικό εργατικό κίνημα ανατροπής της αντεργατικής επίθεσης και της αστικής τάξης πραγμάτων συνολικά. Αποτελεί, ταυτόχρονα, τη δική μας πολιτική απάντηση στην ανάγκη μιας νέας ταξικής αγωνιστικής ενότητας και για την υπέρβαση των δυσκολιών της περιόδου.

Το πανελλαδικό σώμα προσφέρει μια ευκαιρία να βαθύνει η συζήτηση για μια στρατηγικού χαρακτήρα απάντηση στην καπιταλιστική κρίση, στην αστική πολιτική υπέρβασής της και συνολικότερα στο σύστημα. Ταυτόχρονα, θα πρέπει να καταλήξει σε αποφάσεις για την πολιτική μας γραμμή στις κοινωνικές και πολιτικές μάχες της περιόδου και, στο πλαίσιο αυτό, να διαμορφώσει την πολιτική του ΝΑΡ στις ευρωεκλογές και στο ενδεχόμενο εθνικών εκλογών.

Η συνθετότητα των καθηκόντων και η πρωτοτυπία των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε, επιβάλλουν, όπως είναι φανερό, κι μια ανάλογη στάση από όλους μας στο Σώμα: με συλλογικότητα και διαλεκτικό πνεύμα, ανοιχτή συζήτηση και δημιουργική διάθεση, συντροφικότητα και εργατικό-κομμουνιστικό εσωργανωτικό πολιτισμό, σεβασμό σε κάθε γνώμη και διάθεση προωθητικής σύνθεσης, στήριξη στις μαρξιστικές αρχές και στις αποφάσεις των συνεδρίων και τολμηρή αναζήτηση απέναντι σε νέα φαινόμενα, ειλικρινή αυτοκριτική και γόνιμη κριτική. Κι είναι όλα τούτα, μαζί με τις αποφάσεις που θα καταλήξουμε, ένα από τα μεγάλα «στοιχήματα» του Πανελλαδικού Σώματος.

Α. ΚΡΙΣΗ-ΣΤΑΘΜΟΣ ΜΕ ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Α.1. Όλα τα χαρακτηριστικά της κρίσης που πλήττει σήμερα τον καπιταλιστικό κόσμο δείχνουν ότι δεν είναι μια συνηθισμένη διακύμανση του καπιταλιστικού κύκλου, αλλά ούτε και μια κρίση που οδηγεί σε κατάρρευση του νεοφιλελευθερισμού ή του «καπιταλισμού καζίνο» (πολύ περισσότερο του καπιταλισμού γενικώς). Αντίθετα, τα ως τώρα δεδομένα συγκλίνουν στο ότι ο σύγχρονος καπιταλισμός βρίσκεται αντιμέτωπος όχι με μια απλή χρηματοπιστωτική, αλλά με μια βαθύτερη κρίση που εδράζεται στο «σκληρό πυρήνα» των σχέσεων παραγωγής και των συνολικότερων όρων αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος.

Η εκτίμηση αυτή πηγάζει από ορισμένα κρίσιμα χαρακτηριστικά της κρίσης, που καταγράφονται τόσο στο πεδίο της οικονομίας όσο και σε εκείνα της πολιτικής και της ιδεολογίας:

- Έχει ως επίκεντρο την καρδιά του καπιταλιστικού κόσμου

- Έχει έντονα διεθνή διάσταση, συμπαρασύροντας ταχύτατα στη δίνη της όλες τις καπιταλιστικές χώρες.

- Έχει ως επίκεντρο τομείς, κλάδους (Γουόλ Στριτ, επενδυτικές τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες κ.λπ.) που εμφανιζόντουσαν ως σύμβολα της υπεροχής του καπιταλισμού και της ελεύθερης αγοράς.

- Αν και στην πρώτη γραμμή βρίσκεται το χρηματοπιστωτικό σύστημα, η κρίση αγγίζει όλους τους τομείς της καπιταλιστικής οικονομίας (τη λεγόμενη «πραγματική» οικονομία), καθώς η ύφεση στην οποία έχουν ήδη εισέλθει οι οικονομίες της καπιταλιστικής Δύσης έχουν περισσότερο σχέση δυναμικής αλληλοτροφοδότησης με τη χρηματοπιστωτική κρίση, παρά οφείλεται σε αυτήν.

- Έχει μεγάλη διάρκεια. Ήδη έχει περάσει περίπου 1,5 χρόνος από τις πρώτες εκδηλώσεις της στην αγορά ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων, είναι άγνωστο αν βρίσκεται στην κορύφωσή της και πολλοί μιλούν για ύφεση με διάρκεια 2-10 χρόνια που θα την ακολουθήσει.

- Σε επίπεδο οικονομικών δεικτών, εμφανίζει μεγάλο βάθος και έκταση. Μάλιστα δεν καταρρέουν μόνο τράπεζες, αλλά και χώρες ολόκληρες (Ισλανδία, Ουγγαρία, Ουκρανία κ.λπ.).

- Εμφανίζει μεγάλη αντοχή σε όλες τις μέχρι τώρα προσπάθειες αντιμετώπισής της.

- Έχει έκδηλες ιδεολογικές και πολιτικές παραμέτρους. Κι αυτό γιατί τόσο η εκδήλωσή της όσο και –κυρίως- οι προωθούμενες αστικές μορφές υπέρβασής της θέτουν σε αμφισβήτηση, από τη μια, βασικά ως σήμερα δόγματα της αστικής (και δη της νεοφιλελεύθερης) φιλολογίας-ιδεολογίας (αντικρατισμός, ελεύθερη αγορά κ.λπ.) και, από την άλλη, βασικά δεδομένα (οργάνωση κοινωνικών συμμαχιών, μορφή κομματικού συστήματος κ.λπ.) στο αστικό πολιτικό σύστημα, στις μορφές αστικής κυριαρχίας και στον αστικό συνασπισμό εξουσίας. Βέβαια, μετά την εκλογή του Ομπάμα, γίνεται προσπάθεια να σναστηλωθεί το τραυματισμένο κύρος των ΗΠΑ, οι οποίες επιχειρείται να παρουσιαστούν ως χώρες που μπορεί να κάνουν πολέμους ή να έχουν ανισότητες, ωστόσο είναι χώρα ευκαιριών, χώρα δημοκρατίας και χώρα που γεννά ελπίδες ακόμη και στις πιο καταστροφικές της στιγμές.

A.2. Πυρήνας της δικής μας προσέγγισης είναι η μαρξιστική ανάλυση για τον καπιταλισμό γενικά (που έχει ως σύμφυτο στοιχείο τις κρίσεις) και η ανάλυσή μας για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό ειδικότερα (στα πλαίσια του οποίου αυτές οι κρίσεις αποκτούν ειδικό περιεχόμενο, μορφές κ.λπ.). Είναι δηλαδή μια γραμμή ανάλυσης που συνδυάζει το ειδικό με το γενικό, το διαχρονικό με το ιστορικά συγκεκριμένο. Η σημερινή κρίση, αν και σχετίζεται με εκείνη του 1973, δεν αποτελεί απλή συνέχεια και προέκτασή της ή απλή ένδειξη ότι εκείνη δεν ξεπεράστηκε επί της ουσίας ποτέ. Επίσης, δεν οδηγεί σε μια νομοτελειακή κατάρρευση του καπιταλισμού, αν και αποκαλύπτει πιο μακροπρόθεσμα και ιστορικά στοιχεία σήψης, παρακμής, ιδεολογικής φθοράς, αδιεξόδων και –κυρίως- εχθρότητας και ασυμβατότητας με τις ανάγκες των εργαζομένων, της κοινωνίας και της φύσης. Η κρίση έχει πίσω της μια περίοδο αλληπάλληλων και γιγαντιαίων αναδιαρθρώσεων σε όλες της σφαίρες της κοινωνικοοικονομικής και πολιτικοϊδεολογικής πραγματικότητας, που –μέσα από συγκρούσεις, κρισιακούς σπασμούς και ανατροπές- οδήγησαν στη διαμόρφωση (όχι όμως και στην οριστική αποκρυστάλλωση) των βασικών χαρακτηριστικών του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Κοινό στοιχείο αυτών των αλλαγών ήταν από τη μια το πώς θα εξασφαλιστεί η αντιρρόπηση της τάσης πτώσης του μέσου ποσοστού κέρδους (που με έντονο τρόπο είχε εκδηλωθεί στις κρίσεις του 1973-5 και 1980-2) και από την άλλη το πώς θα θωρακιστεί πολιτικά η αστική κυριαρχία (που είχε δεχτεί πλήγματα κατά την περίοδο 68-73).

Η προώθηση των αναδιαρθρώσεων στα 25-30 χρόνια δεν ήταν ομοίμορφη ή αδιατάρακτη. Συγκλονίστηκε αρκετές φορές από σημαντικούς εργατικούς αγώνες και κινήματα αμφισβήτησης, από σημαντικές

ενδοκαπιταλιστικές-ενδοϊμπεριαλιστικές συγκρούσεις (στην οικονομία, στην πολιτική, γεωστρατηγικά κ.λπ.), από υφειακές και κρυσιακές στιγμές (με σημαντικότερη εκείνη των αρχών του 2000, οπότε και η 11η Σεπτεμβρίου), από παραλλαγές στη συνεισφορά καθενός από τους προαναφερθέντες πυλώνες των αναδιαρθρώσεων - όχι όμως από ρεύματα βαθύτερης πολιτικής και ιδεολογικής αμφισβήτησης και επαναστατικής ανατροπής

Συνολικά, οι αναδιαρθρώσεις αυτές είχαν αποτελέσματα για το κεφάλαιο, τόσο οικονομικά (ανάσχεση και μια ορισμένη αντιστροφή κατά περιόδους της τάσης πτώσης του μέσου ποσοστού κέρδους) όσο και πολιτικοϊδεολογικά (ασφυκτική ηγεμονία νεοφιλελεύθερων δογμάτων, αποδιάρθρωση εργατικών συλλογικοτήτων κ.λπ.). Σε αυτό συνέβαλλαν οι «ανάσες» που προσέφεραν στο αστικό μπλοκ οι «καταρρέψεις» των λεγόμενων «σοσιαλιστικών» χωρών αλλά και η σύγκλιση νεοφιλελευθερισμού-σοσιαλδημοκρατίας και η «κατάρρευση»-ενσωμάτωση της Αριστεράς της Δύσης. Ωστόσο, τα αποτελέσματα αυτά δεν είχαν τέτοια έκταση και βάθος, ώστε να διαμορφώσουν μια νέα «χρυσή περίοδο» για τον καπιταλισμό όπως εκείνη που διαμορφώθηκε μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η παρούσα κρίση, συνεπώς, είναι μια δομική κρίση του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού, του τύπου συσσώρευσης και διευρυμένης αναπαραγωγής, του κοινωνικοπολιτικού «μείγματος» με το οποίο το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του (εθνικά και διεθνικά) επεδίωκαν να στηρίξουν τους «δίδυμους πύργους» του κεφαλαιοκρατικού συστήματος: την καπιταλιστική κερδοφορία (οικονομικά) και την αστική κυριαρχία (πολιτικά). Με άλλα λόγια, είναι μια κρίση των όρων συνολικής αναπαραγωγής του συστήματος.

Από οικονομική άποψη, είναι μια κρίση υπερσυσσώρευσης, που έχει στη βάση της τη δυναμική επανεμφάνιση των τάσεων πτώσης του μέσου ποσοστού κέρδους. Η βάση του προβλήματος είναι ότι τα κεφάλαια που έχουν συσσωρευτεί δεν μπορούν πλέον να αξιοποιηθούν με ικανοποιητικό ποσοστό κέρδους - πολύ περισσότερο που οι «παρθένες αγορές» δεν είναι ανεξάντλητες, οι νέοι τεχνολογικά τομείς δεν είναι αστείρευτοι και για να αντισταθμιστεί η ανοδικά κινούμενη οργανική σύνθεση του κεφαλαίου δεν είναι αρκετό το φτηνό εργατικό δυναμικό της γενιάς των 700 ευρώ, των μεταναστών, των μερικά απασχολούμενων ή των Κινέζων εργατών.

Αυτό περιπλέκεται και από το γεγονός ότι οι «προσδοκίες κέρδους» (αυτές προεξοφλούν οι μετοχές) που είχαν διαμορφωθεί ή καλλιεργηθεί σε αρκετούς τομείς της άμεσης παραγωγής και συσσώρευσης δεν ευοδώθηκαν (τουλάχιστον στον προσδοκώμενο βαθμό) ή δεν φαίνεται να ευοδώνονται στο ορατό μέλλον. Παράλληλα, αρκετά γρήγορα εξατμίστηκαν οι τονωτικές ενέσεις που πρόσφεραν οι ιδιωτικοποιήσεις και η τρομακτική λεηλασία των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων και των φυσικών πόρων.

Σε όλα αυτά πρέπει να προσθέσουμε έναν ακόμα σημαντικότατο παράγοντα: τον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό, που σε τέτοιες φάσεις παροξύνεται και στο εσωτερικό μιας χώρας και διεθνώς, και πολεμικά και οικονομικά-γεωστρατηγικά

Τέλος, σημαντικότατο ρόλο έπαιξαν στην εκδήλωση της κρίσης και οι αντιστάσεις των εργαζομένων και των λαών που δεν επέτρεψαν να προωθηθούν απρόσκοπτα κάποιες επιλογές του κεφαλαίου, υπονομεύοντας και την κερδοφορία του (π.χ. εργατικοί αγώνες, κίνημα κατά παγκοσμιοποίησης, φαινόμενα τύπου Τσάβες, ιρακινή αντίσταση, όχι στο Ευρωσύνταγμα).

Εν τέλει, η παρούσα κρίση εδράζεται στην ειδική μορφή με την οποία εκδηλώνονται στα πλαίσια του ολοκληρωτικού καπιταλισμού ορισμένες από τις εγγενείς αντιφάσεις του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, όπως: η αντίφαση ανάμεσα στον κοινωνικοποιημένο χαρακτήρα της παραγωγής και στον ατομικό χαρακτήρα της ιδιοποίησης, η αντίφαση ανάμεσα στην αναρχία-τον ανορθολογισμό στο επίπεδο της καπιταλιστικής παραγωγής συνολικά και στον ορθολογισμό στο επίπεδο της κάθε καπιταλιστικής επιχείρησης, οι σχετικές αντιφάσεις ανάμεσα στην προσφορά και τη ζήτηση, την αξία χρήσης και την ανταλλακτική αξία, το πλασματικό-χρηματικό και το «πραγματικό» παραγωγικό κεφάλαιο. Αντιφάσεις που δεν μπορούν να αρθούν ιστορικά στα πλαίσια του συστήματος - θα αρθούν μόνο όταν καταργηθεί-ανατραπεί επαναστατικά το ίδιο το σύστημα.

A.3. Ο ακριβής χαρακτήρας της αστικής απάντησης και η νέα αστική στρατηγική που θα οικοδομηθεί γύρω από αυτή δεν έχουν αποκρυσταλλωθεί ακόμη πλήρως (άλλωστε και η κρίση δεν έχει ακόμη ξεπεραστεί).

Ωστόσο, με βάση τα μέχρι τώρα δεδομένα, και παρά ορισμένες αποκλίσεις-διαφορές μεταξύ αμερικανικού και ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού κέντρου, έχουν διαφανεί ορισμένοι κομβικοί πυλώνες της νέας αστικής στρατηγικής για την υπέρβαση της κρίσης, την ανάκαμψη της καπιταλιστικής κερδοφορίας και την πολιτική θωράκιση της αστικής τάξης πραγμάτων. Στο σύνολό τους και στην αλληλεπίδρασή τους, οι πυλώνες αυτοί δεν συνθέτουν μια γραμμή υπέρβασης του λεγόμενου νεοφιλελευθερισμού, ούτε την επάνοδο του κείνσιανισμού ή του «νιου ντιλ» ή της ισορροπίας «κράτους-αγοράς». Έτσι, αν και η συζήτηση στους αστικούς κύκλους ανάβει και οπωσδήποτε ορισμένες ακραίες κινήσεις της αγοραίας λογικής προσωρινά έστω θα περικοπούν, δεν υπάρχει σήμερα συνολικά γραμμή κίνησης της αστικής πολιτικής σε λογικές «νεοκείνσιανής» ή κάποιας άλλης πιο φιλολαϊκής διαχείρισης. Αντίθετα, τα προωθούμενα μέτρα συνθέτουν ένα νέο κανιβαλικό γύρο λεηλασίας των εργατικών αναγκών, μια νέα φάση επιθετικότερης προώθησης των αναδιάρθρωσεων του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, μια επιχείρηση φορτώματος, δηλαδή, των βαρών της κρίσης και της υπέρβασης από αυτή στους εργαζόμενους.

Πιο συγκεκριμένα:

* Ο βασικός πυλώνας είναι μια άγρια βουτιά στην εκμετάλλευση των εργαζομένων. Άμεσα, με την έννοια ότι θα ενταθεί η λιτότητα και η συμπίεση των μισθών και θα επεκταθεί η προσφυγή του κεφαλαίου στις πιο βάρβαρες μεθόδους εκμετάλλευσης και απόσπασης απόλυτης υπεραξίας (παράταση εργάσιμου χρόνου, μετεγκαταστάσεις επιχειρήσεων, ελαστικοποίηση εργασιακών σχέσεων κ.λπ.). Και έμμεσα, με την έννοια ότι θα αυξηθούν τρομακτικά οι φορολογικές επιβαρύνσεις (ώστε να καλυφθούν τα διάφορα πακέτα Πόλσον και Μπράουν), θα συρρικνωθούν δραματικά οι κοινωνικές παροχές του προϋπολογισμού και θα συντριβούν οι μελλοντικές συντάξεις (λόγω των μεγάλων απωλειών που έχουν τα δημόσια ασφαλιστικά ταμεία και των ακόμη μεγαλύτερων που έχουν οι ασφαλιστικές τύπου AIG). Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, για να εκτονώσουν τη λαϊκή οργή και την κοινωνική δυσαρέσκεια, μπορεί να προχωρήσουν σε επιλεγμένα, αναίμακα «ψίχουλα» πρόσκαιρης «ανακούφισης» ιδιαίτερα χτυπημένων κομματιών του κόσμου της εργασίας (βλ. εξαγγελίες κυβέρνησης Καραμανλή για Ταμείο Φτώχειας ή επίδομα θέρμανσης, πρόταση ΠΑΣΟΚ για έκτακτο βοήθημα κ.λπ.).

* Ο δεύτερος πυλώνας είναι μια ορισμένη αναδιάταξη των μορφών της κρατικής παρέμβασης (για την ακρίβεια, ορισμένων πλευρών της κρατικομονοπωλιακής συνύφανσης - π.χ. πρωτοφανής, κολοσσιαία κρατική χρηματοδότηση σε τράπεζες και επιχειρήσεις). Η έκταση και οι μορφές της της παρέμβασης αυτής ποικίλλουν και πάντως δεν έχουν ακόμη αποκρυσταλλωθεί οριστικά. Ωστόσο, όλες αυτές οι εξελίξεις δεν αλλάζουν άλλες πλευρές της κρατικομονοπωλιακής λειτουργίας, πολύ βασικές για τον καπιταλισμό και πολύ χαρακτηριστικές για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό και το λεγόμενο «νεοφιλελευθερισμό»: δεν αναιρούνται οι ιδιωτικοποιήσεις, τα ΣΔΙΤ, η συντριβή του «κράτους πρόνοιας» και η τάση πλήρους εμπορευματοποίησης όλων των πλευρών της κοινωνικής ζωής και της φύσης.

* Η αναδιάταξη στο διεθνές σύστημα, είναι επίσης ένας ορατός πυλώνας, με πλευρές της την οικονομική-πολιτική υποχώρηση των ΗΠΑ, την ενίσχυση άλλων ιμπεριαλιστικών κέντρων, την ενίσχυση μορφών διεθνούς συνεργασίας και ενοποίησης ως απάντηση στην κρίση (G20, ιδέες για νέο Μπρέτον Γουντς και διεθνή διακυβέρνηση, σύνοδος ΕΕ-ΑΣΕΑΝ, Ευρωμεσογειακή Διάσκεψη κ.ά.), αλλά και την άνευ προηγουμένου ενίσχυση του ενδοκαπιταλιστικού-ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού.

* Βασικός πυλώνας είναι και ο παροξυσμός των πολεμικών συγκρούσεων, ως συνισταμένη στην οποία συγκλίνουν: η όξυνση του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού, η αστική ανάγκη για μαζική καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, η ανάγκη για τροφοδότηση της κερδοφορίας ενός πλήθους κλάδων της καπιταλιστικής οικονομίας (τόσο της λεγόμενης «ειρηνικής», όσο και της καθαρά πολεμικής, που σήμερα διαπλέκονται όσο ποτέ), η ανάγκη για εξασφάλιση νέων ζωνών εκτατικής ανάπτυξης των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, επικερδούς τοποθέτησης των υπερσυσσωρευμένων κεφαλαίων και άντλησης απόλυτης υπεραξίας, η ανάγκη για απαλλαγή από τις χώρες-«ανορθογραφίες» του διεθνούς συστήματος, ώστε να υπάρχουν λίγο πολύ κοινοί και σχετικά ασφαλείς για τα πολυεθνικά-πολυεθνικά μονοπώλια διεθνείς κανόνες του παιχνιδιού, καθώς και η ανάγκη για αποτελεσματικότερη κατάπιξη-καθυπόταξη του «εσωτερικού εχθρού», της εργατικής τάξης.

* Μία ακόμη παράμετρος είναι ένας άνευ προηγουμένου γύρος λεηλασίας της φύσης και του περιβάλλοντος, όξυνσης των κλιματικών και οικολογικών προβλημάτων.

* Τέλος, ένας βασικός πυλώνας είναι η ένταση της επίθεσης στις λαϊκές ελευθερίες (όξυνση του δημοκρατικού προβλήματος, δηλαδή), το τσάκισμα του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, ως προϋπόθεση για τη διαχείριση και την υπέρβαση της κρίσης και ως στοιχείο των ευρύτερων ανακατατάξεων στο αστικό πολιτικό σύστημα. Ανακατατάξεων που καλούνται να θωρακίσουν πολιτικά το αστικό καθεστώς σε μια περίοδο που δεν μπορούν να διαμορφωθούν μαζικά κοινωνικά συμβόλαια κείσσιανού τύπου. Που κλονίζονται δραματικά (λόγω των συνεπειών της κρίσης και της γραμμής υπέρβασής της) ακόμη και οι κοινωνικές συμμαχίες που στήριξαν τις προηγούμενες δεκαετίες τη «νεοφιλελεύθερη» διαχείριση. Που συγκλίνουν με πρωτοφανή τρόπο σοσιαλδημοκρατία-κλασική δεξιά (με αποτέλεσμα να μπαίνει πιο συχνά στα ενδεχόμενα αρκετών χωρών η συγκυβέρνησή τους, τύπου γερμανικού «μεγάλου συνασπισμού» υπό τη Μέρκελ). Που απαξιώνονται τα υπάρχοντα κόμματα και συνδικάτα και οι μάζες αποστοιχίζονται από αυτά, που αυξάνουν οι πιθανότητες ανεξέλεγκτων κοινωνικών εκρήξεων και καταγράφεται μια τεράστια ιδεολογική φθορά των νεοφιλελεύθερων ιδεών και μια επίσης μεγάλη αδυναμία του καπιταλισμού να συνδεθεί με θετικά και ελπιδοφόρα για τις λαϊκές μάζες πρότυπα.

A.4. Αν σταθούμε απέναντι στην κρίση μάχιμα πολιτικά και κινηματικά, υπάρχει απόλυτη ανάγκη να προσεγγίσουμε πιο ουσιαστικά, πιο συστηματικά και κυρίως πιο συγκεκριμένα της επιπτώσεις της στην ταξική πάλη.

Καταρχήν, πρέπει να σημειώσουμε τις σημαντικές κοινωνικές συνέπειες που υπάρχουν για τους εργαζόμενους, τόσο από τη κρίση όσο και από την αστική γραμμή υπέρβασής της. Αυτές, σε γενικές γραμμές, είναι: Αύξηση της ανεργίας: Ασφυκτική λιτότητα, νέο κύμα ακρίβειας και νέος κύκλος αντεργατικών αλλαγών στις εργασιακές σχέσεις. Μετακύλιση των κεφαλαιοκρατικών απωλειών στις πλάτες των εργαζομένων μέσα από τις τεράστιες κρατικές ενισχύσεις που προσφέρονται στις δοκιμαζόμενες. Συνολικά, δηλαδή, θα ωθηθούν στα όρια της απόλυτης εξαθλίωσης και στο φυσικό όριο επιβίωσης -ή και κάτω από αυτό- μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης ακόμα και του αναπτυσσόμενου δυτικού καπιταλιστικού κόσμου.

Καταλυτική σημασία για τη συνείδηση και τη συμπεριφορά των εργαζομένων αποκτά το «κοινωνικό ζήτημα» και η στάση απέναντι σε αυτό. Με βάση αυτό -πολύ περισσότερο από ποτέ- θα κρίνονται πολιτικές δυνάμεις, συνδικάτα, ιδεολογικά ρεύματα, πολιτικές και στρατηγικές προτάσεις.

Το ζήτημα της επιβίωσης αποκτά μεγάλη βαρύτητα και πιεστικότητα για εκτεταμένα τμήματα των εργαζομένων. Γύρω από αυτό, όμως, διεξάγεται και θα ενταθεί οξύτατη πολιτική και ιδεολογική διαπάλη, η οποία αναπόφευκτα θα διασχίζει και τις εργατικές συλλογικότητες: Σε σχέση με αυτό, αν και η τάση υποταγής φαντάζει επί του παρόντος κυρίαρχη στη στάση των εργαζομένων, η ρηξιακή, που φαντάζει μειοψηφική, έχει τη δυνατότητα να οικοδομηθεί πιο σταθερά, πιο ουσιαστικά και με μεγαλύτερο πολιτικό και στρατηγικό βάθος, καθώς γίνεται πιο εμφανές ότι μόνο ο επαναστατικός αγώνας μπορεί να απαντήσει στις άμεσες και μακροπρόθεσμες ανάγκες των εργαζομένων.

Αυξάνεται η πιθανότητα να ενισχυθούν η αίσθηση της αδυναμίας και του δεν γίνεται τίποτα, η παθητικότητα και ο φόβος- μια κοινωνικοπολιτική «ψυχολογία» που δυσκολεύει πολύ τη συμμετοχή στην πολιτική πάλη και τη συλλογική διεκδίκηση, μπορεί να τροφοδοτήσει τη συστράτευση γύρω από «ισχυρούς πολιτικούς ηγέτες» το φασισμό, τον εθνικισμό, το ρατσισμό και το θρησκευτικό ανορθολογισμό. Παράλληλα, όμως, είναι αυξημένες οι δυνατότητες οι αναπτυσσόμενες εργατικές αντιδράσεις να στρέφονται πιο συνολικά ενάντια στους πυλώνες του αστικού συνασπισμού εξουσίας, άρα να γίνονται πιο βαθιές και αποτελεσματικές. Με τον όρο, όμως, η εργατική-επαναστατική παρέμβαση να έχει ψηλά στις ιεραρχήσεις της τα στοιχεία της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης, του διεθνισμού και της θεωρητικής-ιδεολογικής πρακτικής.

Η κρίση και η αστική απάντηση σε αυτή κλονίζουν δραματικά το κοινωνικοπολιτικό μπλοκ και τις κοινωνικές συμμαχίες στις οποίες στηρίχτηκε η ανοχή ή η στήριξη που παρείχαν στις αναδιαρθρώσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού τμήματα των εργαζομένων και των μεσαίων στρωμάτων. Η εξέλιξη αυτή βρίσκεται στη βάση της πολιτικής αναστάτωσης που ταλανίζει το αστικό πολιτικό σύστημα, της αποστοίχισης από τα επίσημα πολιτικά κόμματα, των πολιτικών πειραματισμών τύπου «μεγάλου συνασπισμού» ή άλλων που προωθούν τα κέντρα εξουσίας κ.λπ. Από αυτή την άποψη, η δυνατότητα της επαναστατικής Αριστεράς να μετατραπεί πολιτικά από μια ισχνότατη μειοψηφία σε σχετικά μαζικό και αισθητό πολιτικό ρεύμα θα κριθεί σε μεγάλο βαθμό στο αν και κατά πόσο θα συνδεθεί με πραγματικά εργατικά συμφέροντα και ανάγκες, αν δώσει σε αυτά κινηματική, πολιτική και ιδεολογική «διέξοδο», αν συγκροτήσει αυτοτελές κοινωνικοπολιτικό μέτωπο και πόλο.

A.5. Μιλώντας πιο συνολικά και πολιτικά, **η κρίση και η αστική απάντηση σε αυτή θέτουν σε μεγάλη δοκιμασία την Αριστερά συνολικά, την πολιτική της φυσιογνωμία και γραμμή, την ιδεολογική της**

ταυτότητα, την κινηματική «αξία χρήσης» της. Αυτή η κατάσταση θέτει –όπως είναι φανερό– σε δοκιμασία και, κυρίως, σε μεγάλες προκλήσεις και τη δική μας πολιτική προσπάθεια για ένα άλλο επαναστατικό ρεύμα, για ένα μέτωπο-πόλο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που θα μπορέσει να ανδρωθεί όχι κυρίως κάνοντας κριτική στο ΚΚΕ και τον ΣΥΝ και στην ανικανότητά τους, αλλά αποδεικνύοντας ότι αναζητά και πράττει με τρόπο αποτελεσματικό για τους εργαζόμενους απέναντι στην αντεργατική πολιτική και στο ίδιο το σύστημα συνολικά.

Πολύ περισσότερο που η ρεφορμιστική και διαχειριστική Αριστερά στη χώρα μας και ευρύτερα αναδείχθηκε εξαιρετικά ανεπαρκής στο ξέσπασμα της κρίσης. Το ΚΚΕ αντιμετωπίζει την ιδιαίτερα κρίσιμη κατάσταση με την «αιώνια νηφαλιότητα» του γραφειοκράτη, ως «μια ακόμα» κρίση του καπιταλισμού, χωρίς κάποιο ιδιαίτερο και ιστορικό χαρακτήρα, ενώ απαντά με ορισμένες σωστές γενικά διεκδικήσεις, αλλά χωρίς συνολικό πολιτικό πρόγραμμα και στόχο ανατροπής, χωρίς αντικαπιταλιστική επανάσταση – κομμουνιστική απελευθέρωση. Παραμένει στη μικροαστική γραμμή της λαϊκής εξουσίας-λαϊκής οικονομίας και του σοσιαλισμού που γνωρίσαμε – εσχάτως με ισχυρότατες δόσεις γραφειοκρατικής αγκύλωσης, επιλέγοντας, παράλληλα, να ανοίξει νέα μέτωπα εχθρικής αντιπαράθεσης στις θεωρητικές, κινηματικές και πολιτικές τάσεις που κινούνται αριστερά του (π.χ. επίθεση σε Ευτ. Μπιτσάκη, σχήματα εκπαιδευτικών και υγειονομικών).

Από την άλλη ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ αναδεικνύει ως αιτία της κρίσης την «αχαλίνωτη αγορά» και το νεοφιλελευθερισμό, αφήνοντας ουσιαστικά εκτός κριτικής τον καπιταλισμό της εποχής μας συνολικά. Εμφανίζεται με προτάσεις για μια «νέα ρύθμιση», για κρατικοποιήσεις ορισμένων τραπεζών απλώς, ενώ παραμένει σταθερός στην ευρωλάγνα λογική του μιλώντας για νέο «Ευρωπαϊκό Σύμφωνο Ανάπτυξης και Αλληλεγγύης», στη θέση του κτυπημένου Συμφώνου Σταθερότητας (που όπως δήλωσε ο Αλμούνια, δεν καταργείται, ούτε αναθεωρείται, απλώς εφαρμόζεται πιο ευέλικτα). Πίσω από τους υψηλούς αντιπολιτευτικούς τόνους κρύβεται η μετατόπιση σε θέσεις σοσιαλδημοκρατικές, νεοκεϊνσιανές και διαχείρισης. Ακόμα δεξιότερες είναι οι θέσεις του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς.

B. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΣΕ ΥΦΕΣΗ

B.1. Ο ελληνικός καπιταλισμός αντιμετωπίζει, την περίοδο αυτή, ένα κουβάρι άλυτων αντιθέσεων, με μεγάλα ελλείμματα και ουσιαστικά υπό κοινοτική επιτήρηση, με κατάρρευση των δημόσιων εσόδων και αδυναμία νέων δανεισμών, ενώ ήδη οι τόκοι από το δημόσιο χρέος στους «δανειστές-καπιταλιστές» ανέρχεται σε 12 δις ευρώ το χρόνο! Οι βαλκανικές χώρες στις οποίες έχει επενδύσει τα μέγιστα το ελληνικό τραπεζικό και βιομηχανικό κεφάλαιο αντιμετωπίζουν μεγάλη αστάθεια και οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνουν τους τριγμούς. Ενώ ορισμένες από τις αντεργατικές μεταρρυθμίσεις που σε άλλες χώρες έχουν ολοκληρωθεί (ιδιωτικοποιήσεις, παιδεία-Μπολόνια-οδηγία για ΚΕΣ κ.λπ.), εδώ πρέπει να γίνουν σε πολύ άσχημες για το κεφάλαιο συνθήκες. Στα πλαίσια αυτά η κυβέρνηση της ΝΔ, αφού έδωσε τσάμπα 260 ακίνητα του ελληνικού δημοσίου στους παπα-τραπεζίτες του Βατοπεδίου και προσπαθεί να πουλήσει κοψοχρονιάς την Ολυμπιακή και τα λιμάνια, έρχεται τώρα να δώσει 28 δις ευρώ, πάνω από το 10% του ΑΕΠ(!), στις ελληνικές τράπεζες.

Η ΝΔ αντιδρά στα αποτελέσματα της αντιδραστικής πολιτικής της με κλιμάκωση της επίθεσης. Ψηφίζει έναν προϋπολογισμό-σφαγείο των εργατικών αναγκών προβλέπει νέα αύξηση της φορολογικής αφαίμαξης των εργαζομένων, μηδενικές ουσιαστικά αυξήσεις και συρρίκνωση των κοινωνικών δαπανών, ενώ το Ταμείο για τη φτώχεια έμεινε πάμφτωχο με μόλις 100 εκατ. ευρώ. Προωθεί τη νέα φάση της επίθεσης στο ασφαλιστικό (Βαρέα και Ανθυγιεινά, προχώρημα της αντιδραστικής «ενοποίησης» των ταμείων), την νέα φουρνιά των ιδιωτικοποιήσεων (αεροδρόμια, λιμάνια, ταχυδρομεία, ΣΔΙΤ), την αντιδραστική και επιχειρηματική αναμόρφωση του κράτους (Καποδίστριας II).

Έτσι συνθλίβει την εργατική τάξη και ταυτόχρονα υπονομεύει αποφασιστικά την συμμαχία της με τα μικρά ακόμα και μεσαία αστικά στρώματα. Μόνο της όπλο η καλλιέργεια φόβου για την κρίση στους εργαζόμενους, οι εκθέσεις Αλμούνια που «καθιστούν αδύνατη κάθε χαλάρωση» και η εμφάνιση του Καραμανλή ως ασπίδας στην επέλαση της κρίσης και της ύφεσης στην Ελλάδα.

Από την άλλη το ΠΑΣΟΚ, προωθεί μια ξεκάθαρη πολιτική συναίνεσης και εξαντλείται σε ορισμένα αποσπασματικά μέτρα ανακούφισης των πιο «ριγμένων» λαϊκών στρωμάτων, χωρίς να διαφοροποιείται από τη συνολική αστική στρατηγική (ούτε από αυτή που προωθούν απέναντι στην κρίση οι Σαρκοζί-Μπράουν-ΕΕ κ.λπ.), ενώ περιμένει να κεφαλαιοποιήσει εκλογικά-πολιτικά την αυξανόμενη κοινωνική δυσαρέσκεια και τη φθορά του «νεοφιλελευθερισμού» λόγω της κρίσης. Συμφωνεί και στηρίζει τα μέτρα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, στηρίζει την επαίσχυντη σύμβαση ΓΣΕΕ-ΣΕΒ (ακόμα και τώρα), ενώ στελέχη του σπεύδουν να διαφοροποιηθούν από τη «σοσιαλμανία»! Το ΠΑΣΟΚ, σαν καθεστωτικό κόμμα, θα κάνει τα πάντα για να στηρίξει το σύστημα σε αυτή τη συγκυρία, και πολιτικά, αλλά και μπλοκάροντας και υπονομεύοντας κάθε αγώνα, που πάει να ξεφύγει από τον υποταγμένο συνδικαλισμό. Γι' αυτό προσφέρει εξαιρετικά κακή υπηρεσία στο κίνημα και την Αριστερά, όχι μόνο η κυβερνητική φιλολογία του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, αλλά κυρίως η αντίληψη που θεωρεί το ΠΑΣΟΚ τμήμα της «δημοκρατικής αντιπολίτευσης», που διαμορφώνει σχέσεις «πολιτικής απεύθυνσης» με την ηγεσία του και το ηγετικό πολιτικό του προσωπικό, που μιλάει για τη δυνατότητα ενός «άλλου ΠΑΣΟΚ».

Καμιά συνεργασία ή μετωπική απεύθυνση στο ΠΑΣΟΚ. Πάλι για την αγωνιστική και πολιτική διαφοροποίηση της εργαζόμενης βάσης του. Μάχη με τον αστικό δικομματισμό και τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, που αποτελεί το κοινωνικό του στήριγμα. Πλήρης ανεξαρτησία από αυτόν.

Ο ΛΑΟΣ συνεχίζει να πλασάρεται ως δυνάμει κυβερνητικό εταίρος. Από τη μια με τη λαϊκίστικη ρητορική του και την φιλολογία περί κάθαρσης προσπαθεί να επενδύσει στη λαϊκή δυσαρέσκεια, από την άλλη, όμως, είναι έτοιμο και επιδιώκει να συνεργαστεί με την ΝΔ, που υποτίθεται ότι «αντιπολιτεύεται». Δεν αποκλείεται να γίνει δέκτης διαμαρτυρίας ειδικά μικρών και μεσαίων συντηρητικών αστικών στρωμάτων που πλήττονται βάνουσα από την πολιτική της ΝΔ. Απαιτείται να έχουμε συνεχώς ανοιχτό το μέτωπο στις ακροδεξιές, ξενοφοβικές και εθνικιστικές του απόψεις, όπου αυτές εμφανίζονται.

Παίρνοντας υπόψη τα παραπάνω η κρίση εκπροσώπησης του αστικού πολιτικού συστήματος το επόμενο διάστημα θα ενταθεί. Η υπαρκτή ήδη φθορά της ΝΔ εν μέρει μόνο αντικαθίσταται από αντίστοιχη άνοδο του ΠΑΣΟΚ. Κυρίως, όμως η αδυναμία τους δεν είναι στην κοινοβουλευτική εναλλαγή, αλλά στην ανικανότητα των αστικών δυνάμεων να οικοδομήσουν ένα πειστικό, πολιτικό ρεύμα, μια «αξιόπιστη εναλλακτική λύση» και ένα μπλοκ κοινωνικών δυνάμεων που θα τη στηρίξει. Όποια κυβέρνηση κι αν προκύψει από τις επερχόμενες εκλογικές αναμετρήσεις, θα είναι κυβέρνηση αντιδραστική, όχι απλά διαχείρισης, αλλά κλιμάκωσης της επίθεσης στους εργαζόμενους, ως γραμμή αντιμετώπισης της κρίσης. Το αν αυτή η ουσιαστική κρίση εκπροσώπησης θα μετεξελιχθεί σε κρίση διακυβέρνησης και πολιτική κρίση δεν εξαρτάται μόνο από τους αστικούς σχεδιασμούς αλλά πάνω από όλα από την ανάπτυξη της ταξικής πάλης και το αν η παρέμβαση της Αριστεράς θα κινηθεί σε κατεύθυνση σταθεροποίησης ή ανατροπής.

Γ. ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ. Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΠΑΙΡΝΕΙ ΔΙΟΡΘΩΣΗ, ΑΛΛΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ!

Η σύγχρονη κρίση του καπιταλισμού της εποχής μας αποκαλύπτει στα εμβρόντητα μάτια εκατοντάδων εκατομμυρίων εργαζομένων ότι ο καπιταλισμός δεν είναι το αδιατάρακτο, αιώνιο όχημα για την ευημερία. Αντικειμενικά τίθεται πλέον ξανά το ζήτημα της υπέρβασής του, της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και επανάστασης. Υποκειμενικά, βέβαια, εργατικός επαναστατικός παράγοντας δεν έχει διαμορφωθεί, η ρεφορμιστική Αριστερά είναι σε άλλη κατεύθυνση, οι σκόρπιες δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς βρίσκονται σε αδυναμία, κατακερματισμό, συχνά κλεισμένες στον εαυτό τους, ενώ και το εργατικό κίνημα και η εργατική τάξη είναι σε αμηχανία.

Η δημιουργία του επαναστατικού υποκειμένου (σε όλα τα επίπεδα: κίνημα, μέτωπο, οργάνωση-κόμμα), η επαναστατική απάντηση στην πρόκληση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής είναι το κρίσιμο καθήκον όσων διεκδικούν να είναι επαναστατική πρωτοπορία. Αντί να επαν-ανακαλύψουμε τον καπιταλισμό «χωρίς ακρότητες και απληστία», «με περισσότερη πραγματική και λιγότερη πλασματική οικονομία» (όπως μας καλούν αστοί δημοσιολόγοι), να ανασυστήσουμε τον κομμουνισμό της εποχής μας.

Το ΝΑΡ συμβάλλει με τη γραμμή για Νέο Εργατικό Κίνημα, Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο και

ανεξάρτητο πόλο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, επαναστατική οργάνωση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Αλλά είναι φανερό ότι με βάση το κριτήριο της πράξης είμαστε πολύ πίσω από τις πρωτοφανέστερες προκλήσεις.

Χρειάζεται ως προς αυτό, συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης.

Αφενός καταγράφονται νέες δυνατότητες για την Αριστερά και την επαναστατική πολιτική: ολοένα και περισσότεροι εργαζόμενοι αμφισβητούν την κυρίαρχη πολιτική, την κυριαρχία της αγοράς, το νεοφιλελευθερισμό αλλά και τις κάθε λογής γαλαζίες μεταρρυθμίσεις ή πράσινους εκσυγχρονισμούς, ενώ σε πιο πρωτοπόρα τμήματα καταγράφεται και μια συνολική αμφισβήτηση των νόμων κίνησης του κεφαλαίου, του ίδιου του καπιταλισμού. Ταυτόχρονα, καταγράφεται ήδη πτώση του βιοτικού επιπέδου (αναμένεται πολύ μεγαλύτερη), ενώ σημαντικά τμήματα του πληθυσμού (πολύ ευρύτερα από κάθε άλλη φορά τις τελευταίες δεκαετίες) αναμένεται να μπουν σε σκληρό αγώνα για την επιβίωση, καθώς οι απολύσεις, η μόνιμη ανεργία, η υποαπασχόληση και η ελαστική εργασία, η φτώχεια των μισθωτών και της γενιάς των 450 και 700 ευρώ θα επεκταθούν, κατάσταση που μπορεί να οδηγήσει σε όξυνση της ταξικής πάλης και των κοινωνικών αγώνων. Επιπλέον, καθώς η οικονομική κρίση συνοδεύεται και από ένταση της κρίσης εκπροσώπησης, μπορεί να υπάρξει ακόμα μεγαλύτερη και βαθύτερη φθορά της ΝΔ, αδυναμία του ΠΑΣΟΚ να ανακάμψει, συνολική φθορά και ήττα του αστικού δικομματισμού. Οι ενδιαμέσες λύσεις διαχείρισης (κοινωνικό κράτος, ρύθμιση σε εθνικό-ευρωπαϊκό-παγκόσμιο επίπεδο, κεντροαριστερή αντιδεξιά εναλλαγή, αριστερή κυβέρνηση εντός του συστήματος και της ΕΕ, λαϊκή εξουσία χωρίς επανάσταση και σοσιαλισμό) υπάρχει ευρύτερο έδαφος να αμφισβητηθούν.

Ταυτόχρονα, όμως εμφανίζονται και νέες δυσκολίες, καθώς στο έδαφος της απότομης χειροτέρευσης της κατάστασης, σημαντικά τμήματα της εργατικής τάξης και των φτωχότερων στρωμάτων θα έχουν την τάση να προσδεθούν στη «δική τους» επιχείρηση, στη «δική τους» χώρα και κυβέρνηση, στη «δική τους» ολοκλήρωση (ευρώ) για να σωθούν. Μέσω της υποταγής, της ατομικής λύσης, της ταξικής συνεργασίας και ειρήνης ή της συντεχνιακής διαπραγμάτευσης (βλ. και Ολυμπιακή), του φόβου και της εσωτερίκευσης της κρίσης («που να διεκδικήσουμε τώρα αυξήσεις, ας σώσουμε αυτά που έχουμε, τη δουλειά μας») να προσπαθήσουν να απαντήσουν, ενώ πολιτικά να στρέφονται σε αυτό που φαίνεται πιο άμεσο, παρά το γεγονός ότι το αμφισβητούν. Στα πλαίσια αυτά μπορεί να εκδηλωθούν ορισμένοι έσχατοι αμυντικοί αγώνες (π.χ. όταν κλείνει ένα εργοστάσιο). Μπορούν να τροφοδοτηθούν επίσης και ακραία εθνικιστικά και ρατσιστικά ρεύματα.

Πως θα απαντήσουμε σε μια κρίσιμη στιγμή που αποκαλύπτεται ότι ο καπιταλισμός δεν μπορεί, ότι η αντικαπιταλιστική επανάσταση-κομμουνιστική απελευθέρωση είναι πιο αναγκαία από ποτέ, αλλά για τους εργαζόμενους φαίνεται μακρινή; Πως θα υποδεχτούμε τις νέες μαζικές τάσεις αμφισβήτησης του συστήματος, που αποκτούν πρωτόλεια, μερικά ή και αυθόρμητα αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά, αλλά δεν συνολικοποιούνται άμεσα σε μια συνειδητή επαναστατική πολιτική στάση;

Το ερώτημα αυτό, που τέθηκε και στο 2ο Συνέδριο, έρχεται τώρα με νέα ορμή. Με όπλο τη γραμμή του 2ου Συνεδρίου, πρέπει να παρέμβουμε στις μάχες, οργανώνοντας ασφαλώς μια πιο βαθιά θεωρητική και πολιτική συζήτηση, στην πορεία προς την Προγραμματική Συνδιάσκεψη και το 3ο Συνέδριο.

Η δική μας απάντηση στο σύνθετο αυτό πρόβλημα είναι η επαναστατική τακτική και στρατηγική από τη σκοπιά της αντικαπιταλιστικής επανάστασης-κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Με τη στρατηγική στο τιμόνι, επεξεργαζόμαστε, προβάλλουμε και εργαζόμαστε με το κομμουνιστικό περιεχόμενο της εποχής μας και την απάντηση στο πρόβλημα της εξουσίας, που δεν είναι άλλη από την αντικαπιταλιστική επανάσταση, για την εργατική δημοκρατία και το ριζικό μετασχηματισμό της κοινωνίας σε κατεύθυνση κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης. Δεν αποτελούν διέξοδο ούτε η αναβίωση της λογικής των σταδίων, ούτε η αριστερή κυβέρνηση, ούτε η λαϊκή εξουσία. Η γραμμή του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου προσπαθεί να υπερβεί τόσο την αποκοπή της τακτικής από τη στρατηγική, όσο και την ταύτισή τους. Ούτε η ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής γίνεται πιο άμεση αν αποκοπεί από το «βαρίδι» της

αντικαπιταλιστικής ανατροπής (απεναντίας η απειλή κλονισμού της αστικής κυριαρχίας και η διαρκής πάλη για την αντικαπιταλιστική επανάσταση μπορούν να προκαλέσουν ρωγμές και σήμερα), ούτε η αντικαπιταλιστική επανάσταση (και η εργατική εξουσία) έρχονται πιο κοντά, απλώς εάν έρθουν πιο μπροστά στη συνθηματολογία μας, ξεκομμένα από τις αγωνίες και τους αγώνες των εργαζομένων, έξω από τα επίδικα πολιτικά ζητήματα κάθε στιγμής. Το ζήτημα είναι να συνειδητοποιούνται οι εργαζόμενοι μέσα από την πείρα τους, μέσα από τους αγώνες τους.

Στο κίνημα, συνεπώς, η απάντηση δεν μπορεί να δοθεί με αμυντικούς στόχους και «έκτακτα προγράμματα σωτηρίας». Έτσι, πάμε όλοι στον γκρεμό. Χρειάζεται άλλος συνδυασμός αμυντικών και επιθετικών στόχων, με βασικό κριτήριο τον ανυποχώρητο, τον πραγματικό αγώνα, που δημιουργεί ρήγματα και μπορεί να αποσπά κατακτήσεις, το αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, το έμπρακτο ενδιαφέρον για το ζήτημα της επιβίωσης, τον πολιτικό αγώνα που συνολικοποιεί και έτσι κερδίζει και αμυντικά.

Γι' αυτό και η πολιτική γραμμή της αντικαπιταλιστικής πάλης για την ανατροπή της διαρκούς και της νέας επιδρομής του κεφαλαίου, για να πληρώσει το κεφάλαιο την κρίση και όχι οι εργαζόμενοι, για να μοιράσουμε τον τεράστιο κοινωνικό πλούτο που δημιουργούμε (αλλάζοντάς τον κιόλας) και όχι τις ζημιές που δημιουργούν, για κατακτήσεις (οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές) των εργαζομένων, με όπλο τον επαναστατικό αγώνα, για τον κλονισμό της αστικής κυριαρχίας, για την αντικαπιταλιστική επανάσταση, αποτελεί δρόμο αλλαγής των κοινωνικοπολιτικών συσχετισμών, προσέγγισης προς την επανάσταση και ωρίμανσης των κοινωνικοπολιτικών δυνάμεων που θα μπορούν να την κάνουν πράξη.

Δ. ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ-ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΓΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΛΟΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ, ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Το πολιτικό μας σχέδιο

Δ.1. Την περίοδο αυτή, της καπιταλιστικής κρίσης, της υποχώρησης της νεοφιλελεύθερης ηγεμονίας αλλά και των ανερχόμενων εργατικών αγωνιστικών τάσεων, δεν χωράει καμιά επανάπαυση ή εκλογική αναμονή. Οι εργαζόμενοι και οι αγώνες τους χρειάζονται μια συνολική πολιτική πρόταση για την ανάπτυξη ενός ισχυρού, κοινωνικού και πολιτικού κινήματος μαχητικής αντικαπιταλιστικής εργατικής αντιπολίτευσης, συνολικής αναμέτρησης και ανατροπής της διαρκούς και κλιμακούμενης αντεργατικής εκστρατείας, (που μαζί με την σημερινή κρίση έχει πίσω της και 25 χρόνια αλλεπάλληλων και τεράστιων καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων), της ίδιας της κυβέρνησης της ΝΔ και του αντιλαϊκού δικομματισμού Ν.Δ-ΠΑΣΟΚ . Που θα θέτει το πολιτικό πρόβλημα από τα κάτω και από αριστερά (όχι «εκλογικά και κοινοβουλευτικά», όπως κάνει η ρεφορμιστική Αριστερά). Που θα αναπτύσσει συνολική-βαθύτερη αντίθεση με τον αστικό συνασπισμό εξουσίας (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΛΑΟΣ, ΕΕ, κεφάλαιο, ΜΜΕ), αλλά και με τα διάφορα σενάρια αναδόμησης του πολιτικού συστήματος είτε με συμμαχίες με το ρατσιστικό και εθνικιστικό ΛΑΟΣ είτε σε νέο-σοσιαλδημοκρατική και κεντροαριστερή κατεύθυνση. Που θα δημιουργεί ρήξεις και ανατροπές στην πολιτική του κεφαλαίου, της ΕΕ, της βάρβαρης και καταστροφικής εκμετάλλευσης της φύσης, της ελευθερίας των αγορών, της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και της πολεμικής Νέας Τάξης, θα δημιουργεί ρήγματα στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και κυριαρχία, φέρνοντας πιο κοντά την αντικαπιταλιστική επανάσταση, που αποτελεί τον κρίκο σύνδεσης της επαναστατικής τακτικής με τη στρατηγική. Το NAP επιδιώκει να στηρίζεται αυτή η πολιτική:

- **Σε ένα ταξικά αναγεννημένο, πολιτικό εργατικό κίνημα**

- **Στον ανεξάρτητο πόλο-μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς**

- **Στην ενίσχυση-συγκρότηση των δυνάμεων της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.**

Αυτή η γραμμή επιδιώκει να υπερβεί δημιουργικά την ανεπάρκεια και των δύο εκδοχών της επίσημης Αριστεράς και να θέσει με όρους κοινωνικούς-πολιτικούς το ζήτημα μιας άλλης Αριστεράς στην εποχή μας.

Διότι τόσο η διαχειριστική αντίληψη του «νέου κοινωνικού συμβολαίου» που προβάλλει ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας, όσο και η διαρκής προβολή του «τελικού σκοπού» της «λαϊκής οικονομίας-εξουσίας» από το ΚΚΕ, με παράλληλη άρνηση της ανάγκης των συνολικών πολιτικών στόχων πάλης των εργαζόμενων (πολλές φορές με «αριστερή» φρασεολογία) έχουν ως κοινό τόπο την υποβάθμιση του πολιτικού αγώνα των εργαζόμενων, την καθήλωσή του εργατικού κινήματος σε αμυντικούς στόχους, τη διάσπαση ανά χώρο δουλειάς και κλάδο και τελικά την υποταγή στην αστική πολιτική και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Αντιλήψεις, που αν στην περίοδο της καπιταλιστικής ανόδου είναι αναποτελεσματικές, στην περίοδο της κρίσης είναι καταδικασμένες να συντριβούν από το εύρος και το χαρακτήρα της επίθεσης.

Αυτή η πολιτική έχει εξαιρετική σημασία στις συνθήκες της κρίσης και γίνεται επιτακτικά αναγκαία, όσο οι επιπτώσεις της πλήττουν την εργατική τάξη και τον λαό. Διότι συμβάλλει σε μια ορισμένη ποιοτική αλλαγή στους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς υπέρ της αντικαπιταλιστικής εργατικής πολιτικής, στη βάση ενός συνόλου ιστορικά αναγκαίων, κοινωνικών (ιδιαίτερα εργατικών), αντικαπιταλιστικών, πολιτικών διεκδικήσεων πάλης, που θα αποκρούουν την αστική επίθεση διαρκείας, θα δημιουργούν ρήγματα στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και θα βελτιώνουν κοινωνικά και πολιτικά τη θέση των εργαζομένων, με κατακτήσεις που θα επιβάλλονται με τον καθημερινό επαναστατικό αγώνα, από ένα πολιτικό, ταξικό εργατικό κίνημα με μεθόδους μαζικού πολιτικού εκβιασμού της αστικής τάξης. Διότι, εν τέλει, είναι η μόνη πολιτική που μπορεί να μετατρέψει την καπιταλιστική οικονομική κρίση και τη σχετική πολιτική αστάθεια (που στη χώρα μας σχετίζεται με την αποσταθεροποίηση του αστικού δικομματισμού) και σε κρίση της αστικής πολιτικής εξουσίας.

Δ.2. Το πολιτικό περιεχόμενο της παρέμβασής μας

Σε αυτή την πολιτική αντίληψη αντιστοιχεί ένα πολιτικό πρόγραμμα που συνδυάζει τα μέτρα απόκρουσης και ανατροπής της νέας επίθεσης με ευρύτερους πολιτικούς στόχους αναμέτρησης με τους πυλώνες της αστικής πολιτικής. Ένα πρόγραμμα που, πατώντας στο σημερινό επίπεδο συνείδησης και συγκρότησης του κινήματος, επιδιώκει μέσα από την πάλη, με τη γενίκευση της εμπειρίας και την ανάπτυξη των πολιτικών και ιδεολογικών στοιχείων του κινήματος (βοηθούσης και της παρέμβασης των επαναστατικών πρωτοποριών) να συγκροτούνται οι δυνάμεις που επιδιώκουν την αντικαπιταλιστική επανάσταση και την κομμουνιστική απελευθέρωση. Βασικοί άξονες ενός τέτοιου προγράμματος για την επόμενη φάση είναι:

1) Συνολικός πολιτικός εργατικός αγώνας για ριζική βελτίωση της κοινωνικής-πολιτικής θέσης των εργαζόμενων, για «κοινωνικοποίηση του κοινωνικού πλούτου, όχι των ζημιών, την κρίση να πληρώσει το κεφάλαιο που τη δημιούργησε» και «να ανατρέψουμε τα μέτρα και το καθεστώς του εργασιακού μεσαίωνα κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ, καλύτερεύοντας και αλλάζοντας τη ζωή μας» «να κλονίσουμε το καθεστώς της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης», για ανατροπή με τους λαϊκούς αγώνες της κυβέρνησης της ΝΔ και συνολικότερα της πολιτικής του αστικού μπλοκ εξουσίας ΝΔ- ΠΑΣΟΚ-ΕΕ και της κοινωνίας της αγοράς, της εκμετάλλευσης και της ατομικής ιδιοκτησίας.

2) Απειθαρχία-ανατροπή της πολιτικής κρατικής ενίσχυσης των τραπεζιτών και λεηλασίας των εργαζόμενων, των δεσμεύσεων της ΟΝΕ και των δρακόντειων μέτρων που στο όνομα της «νομισματικής σταθερότητας» επιβάλλουν λιτότητα, ιδιωτικοποιήσεις, κλείσιμο επιχειρήσεων, ανεργία, στα πλαίσια της πάλης για την αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ.

3) Άμεση εθνικοποίηση/κοινωνικοποίηση με εργατικό έλεγχο των τραπεζών, και συνολικότερα των στρατηγικών τομέων της οικονομίας (τηλεπικοινωνίες, ενέργεια, συγκοινωνιών, φαρμακοβιομηχανιών, κατασκευών κ.λπ.), και των επιχειρήσεων που εγκαταλείπουν το κεφάλαιο και οι τράπεζες ως «μη κερδοφόρες» - χωρίς καμιά αποζημίωση στους καπιταλιστές.

Πάλη κατά του αντιδραστικού κύματος ιδιωτικοποιήσεων (ΔΕΚΟ, ΣΔΙΤ) και στο στενό δημόσιο, για να ανήκουν στα χέρια της κοινωνίας όλοι οι κρίσιμοι τομείς της παραγωγής. Η πάλη αυτή δεν μπορεί να στρέφεται «απλώς» κατά των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά να περιλαμβάνει την αντίθεση: στο ευρύτερο πλέγμα της συνολικής εμπορευματοποίησης και της απελευθέρωσης των αγορών, του ρόλου της ΕΕ, καλώντας σε ανατροπή/απειθαρχία/μη εφαρμογή των ντιρεκτίβων που προωθούν τις ιδιωτικοποιήσεις, το ρόλο των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ, την αντιπαράθεση με τον καπιταλιστικό ρόλο του κράτους. Καθολική δημόσια υγεία και περίθαλψη.

Ιδιαίτερα σημαντικό είναι το αίτημα του εργατικού και κοινωνικού ελέγχου, που αρθρώνεται με όλα τα υπόλοιπα εργατικά αιτήματα, συνδέεται με τη δυνατότητα ανάπτυξης της χειραφέτησης της εργατικής τάξης και συνδέει το σήμερα με το αύριο, την κρίση του καπιταλισμού με τις νέες δυνατότητες για την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

4) Κοινωνικοποίηση των κερδών όχι των ζημιών: δεν θα πληρώσουμε εμείς την κρίση του κεφαλαίου. Διεκδικούμε όλο τον πλούτο που παράγουμε. Διεκδίκηση ουσιαστικής βελτίωσης της θέσης των εργαζόμενων με απόκρουση της λιτότητας και του νέου προϋπολογισμού, με φορολογία στο κεφάλαιο.

-Καταγγελία-επαναδιαπραγμάτευση της προδοτικής ΕΓΣΣΕ και του μισθολογίου φτώχειας που ετοιμάζουν από κοινού το κράτος και η ΑΔΕΔΥ. 1400 ευρώ κατώτερο μισθό σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

-Αφορολόγητο όριο 20.000 € για μισθωτούς και συνταξιούχους. Φορολόγηση στο κεφάλαιο και κατάργηση των φοροαπαλλαγών-«επενδυτικών κινήτρων», φορολόγηση της μεγάλης ιδιοκτησίας, (συμπεριλαμβανομένης της εκκλησίας) και των ειδών πολυτελείας.

-Κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη βασικής ανάγκης και διατίμηση στα τρόφιμα και τα άλλα είδη πρώτης ανάγκης. Κατάργηση του ειδικού φόρου στα καύσιμα.

-Άτοκα δάνεια και κατάργηση των χρεών για πρώτη κατοικία. Νομοθετική απαγόρευση κάθε κατάσχεσης και πλειστηριασμού περιουσιακών στοιχείων των εργαζομένων από χρέη για κύρια κατοικία. Δημόσια προγράμματα κατασκευής κατοικιών. Κατάργηση του ανατοκισμού στα δάνεια των εργαζόμενων.

- Μείωση του χρόνου εργασίας, λιγότερη δουλειά - δουλειά για όλους.

5) Να μην πληρωθούν τα 12 δις € ετήσιοι τόκοι για το δημόσιο χρέος! Στάση πληρωμών απέναντι στους δανειστές, καπιταλιστές, τοκογλύφους του χρέους, και όχι απέναντι στις κοινωνικές και λαϊκές ανάγκες. Γενναία αύξηση των δαπανών σε παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση, δημιουργία νέων θέσεων εργασίας σε τομείς κοινωνικά χρήσιμους.

6) Πάλη ενάντια στα νέα αυξημένα εξοπλιστικά σχέδια και το πρόγραμμα μαμούθ των νέων αγορών του αιώνα για τις ανάγκες του ιμπεριαλισμού και του αναβαθμισμένου ρόλου της ελληνικής ολιγαρχίας στην περιοχή. Καμιά συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές εκστρατείες. Όχι στην στράτευση στα 18. Να κλείσουν οι βάσεις, έξω από NATO και ευρωστρατό.

7) Γενικό πρόγραμμα διεκδικήσεων για τη σταθερή εργασία. Πάλη ενάντια στην πολιτική γενίκευσης των ελαστικών σχέσεων εργασίας που προωθεί ακόμα πιο έντονα η κυβέρνηση στο όνομα της θωράκισης από την κρίση (προγράμματα stage, μαθητείας, τη μερική απασχόληση και τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου, για μονιμοποίηση των συμβασιούχων, το «μπλοκάκι») για την κατάργησή τους.

-Απαγόρευση των απολύσεων (τουλάχιστον για ένα χρονικό διάστημα)

-Υπεράσπιση των ανέργων, επίδομα ανεργίας ίσο με τον βασικό μισθό, χωρίς προϋποθέσεις. «Πάγωμα» όλων των δανείων τους.

8) Πάλι, από τη σκοπιά των σύγχρονων κοινωνικών ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων, για να καταργηθούν οι αντιασφαλιστικοί νόμοι ΝΔ-ΠΑΣΟΚ.

-Άμεση αποχώρηση των ταμείων από το χρηματιστήριο και επιστροφή από τους τραπεζίτες και το κράτος των 5,5 δις € που έχουν χάσει τα τελευταία δυο χρόνια, στα πλαίσια της πάλης για επιστροφή όλων των κλεμμένων.

-Μείωση των ορίων συνταξιοδότησης 58 για τους άνδρες, 55 για τις γυναίκες.

-Ασφαλιστική, υγειονομική κάλυψη σε όλους, έλληνες και ξένους, χωρίς κανένα περιορισμό ενσήμων. Να καταργηθεί άμεσα η προϋπόθεση των 100 ενσήμων, που θα αφήσει εκτός υγειονομικής κάλυψης 500.000 εργάτες (χωρίς τους ξένους που δουλεύουν ανασφάλιστοι)

-Πρωτοβουλίες για μέτωπο, πρώτα από όλα από τους κλάδους και τα σωματεία που θίγονται, με διεκδίκηση διεύρυνσης και όχι κατάργησης της λίστας των ΒΑΕ. Επιδιώκουμε να δημιουργηθεί πλατιά επιτροπή σωματείων, από όλους τους κλάδους που θίγονται από τα μέτρα ή διεκδικούν την είσοδό τους στα ΒΑΕ.

9) Καταδίκη και αντίσταση στην τρομοκρατία του κεφαλαίου και της εργοδοσίας απέναντι στη συλλογική δράση και την ποινικοποίηση των αγώνων (συλλογικές συμβάσεις, απολύσεις, παράνομες απεργίες κ.λπ.).

10) Πάλι ενάντια στην Κοινή Αγροτική Πολιτική, το χτύπημα της μικρής και μεσαίας αγροτιάς και της κυριαρχίας των πολυεθνικών των τροφίμων, της βιοτεχνολογίας, που καταστρέφουν τον άνθρωπο και την φύση.

11) Μέτωπο παιδείας - εργασίας: Ενάντια στην παιδεία της αγοράς και των ταξικών φραγμών, στο προχώρημα της αντιδραστικής μεταρρύθμισης στην εκπαίδευσης, της Μπολόνια και του Ενιαίου Ευρωπαϊκού Εκπαιδευτικού Χώρου. Την νομιμοποίηση των ΚΕΣ, την υποβάθμιση σε βαθμό διάλυσης των ΤΕΙ (από την σκοπιά της ενιαίας πανεπιστημιακής εκπαίδευσης). Την κατάργηση των εργασιακών-επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων με την αποσύνδεσή τους από το πτυχίο. Για την κατάργηση της ταξικής βάσης του 10, που δίνει πελατεία στους σχολάρχες.

Ενάντια στην εντατικοποίηση και τους ταξικούς φραγμούς, για τη μείωση της ύλης και των ωρών διδασκαλίας σε γυμνάσιο/λύκειο. Υπεράσπιση των μορφωτικών/επαγγελματικών δικαιωμάτων των μαθητών στην τεχνική εκπαίδευση - κατάργηση των διαφορετικών τύπων λυκείων, ενιαίο δημόσιο σχολείο. Στόχος μας είναι η ανάπτυξη αγώνα σε όλη την εκπαίδευση, με ανάδειξη του ενιαίου αντιδραστικού καπιταλιστικού χαρακτήρα των αλλαγών, και του ρόλου της ΕΕ, με πιο αποφασιστική απεύθυνση στην βάση των εκπαιδευτικών και των μαθητών.

12) Πάλι ενάντια στην εμπορευματοποίηση του χώρου και της φύσης, τη νέα γενιά «έργων», που καταστρέφουν την πόλη (επέκταση Αττικής Οδού) και το περιβάλλον (π.χ νέες μονάδες λιθάνθρακα). Πάλι για να μην υλοποιηθούν τα νέα αντιδραστικά χωροταξικά σχέδια. Συνολική πάλη ενάντια στην καταστροφική καπιταλιστική ανάπτυξη και τους νόμους του κέρδους.

Δ.3. Για ένα συνολικό πολιτικό σχέδιο παρέμβασης

Δεν μας αρκεί, όμως, η απλή διακήρυξη αυτής της πολιτικής γραμμής και του περιεχομένου της. Αν κάτι τέτοιο είναι μια φορά προβληματικό γενικά, σε συνθήκες κρίσης και συνολικής αναδιαμόρφωσης των όρων της ταξικής πάλης είναι διπλά προβληματικό. Άρα, χρειάζεται στο Σώμα να ενισχύσουμε με απαιτητικότητα και τόλμη τη συζήτηση για τους πολύμορφους δρόμους προώθησης αυτής της πολιτικής (κινηματικούς, πολιτικούς, ιδεολογικούς, οργανωτικούς), για συγκεκριμένες μορφές επικοινωνίας της με τους εργαζόμενους και τη νεολαία, για τους τρόπους και τις προϋποθέσεις μετατροπής της σε υλική δύναμη ανατροπής των συσχετισμών, της αντεργατικής επίθεσης και του ίδιου του καπιταλισμού. Σε αυτά τα πλαίσια, αξιοποιούμε τις αποφάσεις της Π.Ε. στις 20 Σεπτεμβρίου, επιδιώκοντας, παράλληλα, στο Σώμα να πάμε ένα βήμα μπροστά με ιδέες και προτάσεις, ώστε να ενσωματωθούν στις αποφάσεις μας.

Φιλοδοξία μας είναι να διαμορφώσουμε συλλογικά ένα συνολικό πολιτικό σχέδιο, που θα καλύπτει το σύνολο των καθηκόντων μας (οργάνωση, αυτοτελής πολιτική παρουσία ΝΑΡ και ν.ΚΑ, μέτωπο θεωρίας, προώθηση αντικαπιταλιστικού πόλου και παρουσία ΜΕΡΑ, κίνημα και ανάπτυξη μαχητικών αγώνων, ενίσχυση και αναβάθμιση των σχημάτων και των κινήσεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, πολιτικές και εκλογικές μάχες), θα έχει σαφείς και μετρήσιμες στοχεύσεις και θα διαπνέει με ενιαίο τρόπο τη δράση όλου μας του δυναμικού, από το Γραφείο και την ΠΕ ως τις οργανώσεις των περιοχών, τις ΟΒ και τη δράση του κάθε συντρόφου.

Δ.4. Για ένα ταξικά αναγεννημένο εργατικό κίνημα

Προϋπόθεση για την ανάπτυξη της αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης είναι η ριζική ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, δηλαδή ένα νέο εργατικό κίνημα, που θα συγκρούεται με την αστική πολιτική της ΓΣΕΕ και θα υπερβαίνει τη ρεφορμιστική πολιτική του ΠΑΜΕ, εργαζόμενο για μια νέα ταξική εργατική ενότητα.

Κρίσιμο ζήτημα της περιόδου είναι το εργατικό κίνημα να ξεπεράσει την παραλυτική αμηχανία και το φόβο, να ξεδιπλώσει μαχητικούς αγώνες ενάντια στην κρίση και τις συνέπειές της, να «περάσει» σε ένα νέο πολιτικό επίπεδο αγώνα για ουσιαστική βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων, σε αντιπαράθεση με τις λογικές του κέρδους, της εκμετάλλευσης, της ανταγωνιστικότητας. Να περάσει από την άμυνα απέναντι στις συνέπειες της κρίσης και στην υπεραντιδραστική αστική απάντηση σε αυτή, από τη λογική υπεράσπισης του «κράτους πρόνοιας» και των κλαδικών κινητοποιήσεων για την εξαίρεση του κλάδου από τις αναδιαρθρώσεις, σε πολιτικά αιτήματα και στόχους που αμφισβητούν την ουσία της κυρίαρχης πολιτικής, που ενοποιούν τους αγώνες σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Σε αυτά τα πλαίσια, παλεύουμε για ένα νέο ταξικό εργατικό κίνημα που θα αντιπαράκειται και θα υπερβαίνει την αστική πολιτική της ΓΣΕΕ, η οποία υπονομεύει τη δυνατότητα αποτελεσματικών κινητοποιήσεων όπως αποδείχτηκε στη μάχη για το ασφαλιστικό, με την υπογραφή της κατάπτυστης Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης αλλά και στην κρίση. Που θα διαχωρίζεται από την πολιτική ουράς στη ΓΣΕΕ που τελικά ακολουθεί ή η Αυτόνομη Πρωτοβουλία, και από τη ρεφορμιστική γραμμή του άσφαιρου και διακηρυκτικού διαχωρισμού του ΠΑΜΕ, από τη σκοπιά μιας νέας ταξικής αγωνιστικής εργατικής ενότητας, για την ανατροπή της επίθεσης και την υπέρβαση του υποταγμένου συνδικαλισμού. Με βήματα στην αυτοτελή συγκρότηση αγωνιστικής τάσης, αντικαπιταλιστικής πτέρυγας και αντίστοιχων σχημάτων στο εργατικό κίνημα.

Για τη συμβολή σε αποφασιστικούς αγώνες και στην αναγκαία ταξική αγωνιστική ενότητα, η αντικαπιταλιστική Αριστερά, με τη δική της αυτοτέλεια σε περιεχόμενο, μορφή και παρέμβαση καλεί χωρίς προνομιακές ή επιλεκτικές επιλογές, με ανοιχτή και δημόσια συζήτηση-αντιπαράθεση μπροστά στους εργαζόμενους, σε κοινή δράση, στη βάση αρχών και προς όφελος του κινήματος, τις δυνάμεις του ΚΚΕ, του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, και σε επίπεδο βάσης και ηγεσίας. Καλεί ευρύτερα εργαζόμενους (ακόμα και από την εργατική βάση του ΠΑΣΟΚ και όχι μόνο) που θέλουν να παλέψουν για την ανατροπή της επίθεσης και διαφοροποιούνται από το δικομματισμό και τον υποταγμένο συνδικαλισμό.

Ένα τέτοιο πλαίσιο αιτημάτων, λογικής και δράσης, επιδιώκουμε στις βασικές του κατευθύνσεις να γίνεται κτήμα όσο το δυνατό περισσότερων εργαζομένων και συλλογικοτήτων τους: σωματείων, συνελεύσεων, επιτροπών αγώνα, ακόμα και ομοσπονδιών.

Στην Απόφαση της ΠΕ της 20ης Σεπτεμβρίου ξεχωρίζουμε ορισμένα κρίσιμα ζητήματα για το επόμενο διάστημα - και στη βάση αυτή επιδιώκουμε να αναπτύξουμε παραπέρα τη δράση μας.

* Απαιτείται άμεσα συναγερμός στις δυνάμεις μας και σε όλη την ταξική πτέρυγα για να αναπτυχθούν αγώνες, με το παραπάνω περιεχόμενο, να σπάει το κλίμα της αδράνειας και του τρόμου απέναντι στην κρίση, να κερδίζει έδαφος η λογική της συλλογικής διεκδίκησης απέναντι σε εκείνη της υποταγής, της συνδιαλλαγής και της ατομικής διαπραγμάτευσης, με στόχο την ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης και των προσπαθειών φορτώματος της κρίσης στους εργαζόμενους. Στο Σώμα πρέπει, συνεπώς, να «έρθουν» τόσο η εμπειρία των οργανώσεων που βρίσκονται τώρα σε μάχες κινηματικές (υγεία, εκπαίδευση, ΟΤΑ, τεχνικοί κ.λπ.) όσο και οι συγκεκριμένες ιδέες για το επόμενο διάστημα

* Οι δυνάμεις του NAP και της ν.ΚΑ, όπως έγινε και στη ΔΕΘ, πρέπει να πρωτοστατήσουν ώστε να εκδηλωθεί άμεσα αγωνιστική πρωτοβουλία-κινητοποίηση κατά της κρίσης και της αστικής επίθεσης που τη συνοδεύει στις 15 Νοέμβρη (πρώτη μέρα του γιορτασμού του Πολυτεχνείου και μέρα που συνέρχεται το G20) στην Αθήνα και διαδήλωση στο κέντρο, στην οποία θα καλούν συνελεύσεις φοιτητικών συλλόγων, σε συντονισμό με σωματεία, με υποστήριξη από τα εργατικά σχήματα και τις κινήσεις πόλης, με επίκεντρο το θέμα της κρίσης.

* Με συγκεκριμένο σχέδιο πρέπει να στηρίξουμε πρωτοβουλίες σωματείων για ανεξάρτητο συντονισμό με διαδηλώσεις, κοινές εξορμήσεις, αφίσες, προκηρύξεις για απεργιακούς αγώνες σε κλάδους και συνολικά. Αξιοποιούμε εδώ το θετικό κεκτημένο των τελευταίων παρεμβάσεων στη ΔΕΘ και τη διαδήλωση της Αθήνας, της πρωτοβουλίας των 20 πρωτοβάθμιων σωματείων, που πρέπει, παρά τις αδυναμίες, να διευρυνθεί και να στηριχτεί ολόπλευρα από τις δυνάμεις του ΝΕΚ και της ταξικής πτέρυγας. ώστε να πάμε

- Σε προσπάθεια να γίνουν συνελεύσεις παντού και να οικοδομηθούν επιτροπές αγώνα σε πρωτοβάθμια σωματεία και κλάδους στα βασικά μέτωπα πάλης

- Σε πανελλαδική συνάντηση των συλλογικοτήτων αυτών στις αρχές Δεκεμβρίου

- Σε έγκαιρα προετοιμασμένη και κοινή λίγο πολύ παρουσία στην απεργία που προγραμματίζει η ΓΣΕΕ στις 15/12.

* Κρίσιμο ζήτημα είναι επίσης η συζήτηση και υιοθέτηση αυτής της λογικής και του σχεδίου από το δυναμικό των σχημάτων και των ταξικών πρωτοβουλιών στις πόλεις, πράγμα όχι αυτονόητο, ούτε εύκολο, όπως ήδη φάνηκε από τις πρώτες προσπάθειες τον Οκτώβρη. Παράλληλα, μπορεί να βοηθήσει η ευρύτερη υποστήριξη του πλαισίου δράσης από ένα σύνολο συνδικαλιστών της ριζοσπαστικής - αντικαπιταλιστικής αριστεράς, από διαφορετικούς κλάδους. Και οι δύο αυτές επιδιώξεις έχουν ευρύτερη πολιτική σημασία, σε ότι αφορά τη δέσμευση οργανώσεων και δυνάμεων για μια διαφορετική πορεία ταξικής δράσης στο εργατικό κίνημα, σε διάκριση από την υποταγμένη ΓΣΕΕ, αλλά και τη ρεφορμιστική αριστερά.

* Βασικό ζήτημα για το επόμενο διάστημα είναι η συστηματοποίηση της παρέμβασής μας εκεί που υπάρχουμε και η ανάπτυξη της παρέμβασής μας σε νέους κλάδους, ειδικά του ιδιωτικού τομέα και των πιο «προλεταριακών στρωμάτων», της νέας βάρδιας και της ελαστικής απασχόλησης, εκεί που υπάρχουν δυνάμεις (λίγες, αλλά όχι ανύπαρκτες). Τέτοιο κλάδοι μπορεί να είναι οι τηλεπικοινωνίες, οι τεχνικές κατασκευές, το μέταλλο, πιθανόν το φάρμακο, οι εργαζόμενοι στα τηλεφωνικά κέντρα κ.λπ.

* Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο της παρέμβασής μας, πρέπει με επιμονή να προωθήσουμε το αντι-ΕΕ περιεχόμενο στους αγώνες γιατί η αποκάλυψη των ευθυνών της ΕΕ σε κάθε αγώνα, η ξεχωριστή ιεράρχηση των αντι-ΕΕ αιτημάτων, η ιδεολογική στήριξή τους, αποτελούν ένα από τα πιο αδύνατα σημεία των νέων αγωνιστικών τάσεων.

* Κρίσιμο ζήτημα είναι να υλοποιηθεί το σχέδιο που έχει αποφασιστεί στην ΠΕ για τα πρώτα βήματα για τη δημιουργία μιας «κίνησης του ΝΕΚ». Μια τέτοια συσπείρωση όπως κατ' επανάληψη έχουμε πει, πρέπει να απευθύνεται πλατιά προτάσσοντας το περιεχόμενό της. Δεν είναι, επομένως, παράταξη του ΝΑΡ και του στενού περιγυρου ούτε «παραταξιακή» συνδικαλιστική έκφραση. Σε αρμονία με αυτή τη θέση βρίσκεται και η διαδικασία συγκρότησής της που έχει αποφασίσει η ΠΕ: πρόκειται για μια πραγματική διαδικασία συσπείρωσης και ανώτερης ενοποίησης πρωτοπόρων αγωνιστών, την οποία θα στηρίζει η ανάπτυξη μιας βαθύτερης παρέμβασής μας σε κλάδους και αγωνιστές. Στόχος μας είναι, μέσα από αυτή τη διαδικασία τον Ιανουάριο να μπορεί να οριστεί μια πρώτη ανοιχτή και διευρυμένη συνάντηση, που θα συγκεντρώνει τη συζήτηση και τα αποτελέσματα αυτής της πρωτοβουλίας, και στην οποία θα διαμορφωθεί το τελικό περιεχόμενο, τα βήματα ίδρυσης και οι συγκεκριμένες δραστηριότητές της κίνησης.

Δ.4. Για τον πόλο-μέτωπο της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής Αριστεράς

Για νικηφόρα εργατική απάντηση στην καπιταλιστική κρίση, είναι ανάγκη να ανοίξει ο δρόμος για μια άλλη Αριστερά με συγκεκριμένα βήματα στην προώθηση συγκρότησης του μετώπου-πόλου της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς με κατεύθυνση κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Το ΝΑΡ θεωρεί ότι απαιτείται η αυτοτέλεια περιεχομένου και μορφής της πολιτικής συσπείρωσης των αγωνιστών και των δυνάμεων που κινούνται σε ανατρεπτική αντικαπιταλιστική κατεύθυνση από το ρεφορμισμό και όχι οι «εφαπτόμενες σχέσεις» και η «διάχυση» στα ιδιαίτερα μέτωπα του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ ή ακόμη και του ΠΑΣΟΚ.

Σήμερα συσσωρεύονται περισσότερες προϋποθέσεις για την οικοδόμηση ενός μαζικού αντικαπιταλιστικού πόλου, στον οποίο θα αποκρυσταλλώνεται η αλλαγή του συσχετισμού και η εμφάνιση με αισθητό τρόπο των δυνάμεων της εργατικής πολιτικής:

- Οι νέες πρωτοπορίες, οι αριστερές πτέρυγες και ριζοσπαστικές τάσεις, των εργαζομένων και της νεολαίας αναζητούν συνολικές πολιτικές απαντήσεις έξω από τα όρια του καπιταλισμού,
- Δυναμώνει η απαίτηση για μια πλατιά αντικαπιταλιστική ενότητα του δυναμικού της ριζοσπαστικής Αριστεράς που με όποιες αντιφάσεις έχει ταξική στάση στο κίνημα, αρνείται τη δορυφοροποίηση και την υποταγή στο ρεφορμισμό και επιμένει μαρξιστικά κι επαναστατικά.
- Διευρύνονται οι προβληματισμοί και οι αντιφάσεις σε μεγαλύτερα τμήματα της βάσης του ΚΚΕ και του ΣΥΝ -αλλά και της λαϊκής βάσης του ΠΑΣΟΚ.

Η υπόθεση του πόλου θα προχωρήσει ως κοινωνική-πολιτική διαδικασία ανώτερης συγκρότησης και μετασχηματισμού σε αντικαπιταλιστική-επαναστατική κατεύθυνση όλου αυτού του δυναμικού - ιδιαίτερα της πιο πρωτοπόρας αγωνιστικής ζώνης του ρεύματος της διαμαρτυρίας που αναζητά προς τα αριστερά. Οι δυνάμεις αυτές επηρεάζονται ή ανήκουν σε διαφορετικά πολιτικά, ιδεολογικά ρεύματα. Έχουν διαφορετικές και αντιφατικές καταβολές, εμπειρίες και επίπεδο προσέγγισης της ανάγκης του μετώπου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Άρα τα βήματα στη συγκρότηση του πόλου δεν κρίνονται σε μια απλή πολιτική (πολύ περισσότερο εκλογική) συνένωση των δυνάμεων της «υπαρκτής» εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και μιας συνεργασίας στο μέσο όρο τους, αλλά στην ικανότητα του ΝΑΡ και του ΜΕΡΑ, να είναι πρωτοπόρες δυνάμεις του αντικαπιταλιστικού αγώνα, να οικοδομούν μορφές προώθησης του πόλου και υποδοχής ριζοσπαστικών

δυνάμεων «από τα κάτω» και να αναπτύσσουν συνεχώς το ενωτικό πολιτικό τους κάλεσμα προς κάθε δύναμη που θέλει να συμβάλλει στην άλλη Αριστερά.

Με μια τέτοια λογική απευθυνόμαστε και στις δυνάμεις της ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής, μη ενσωματωμένης Αριστεράς, για κοινή μετωπική παρέμβαση στις πολιτικές και εκλογικές μάχες της περιόδου. Η παρέμβαση μας αυτή στοχεύει στην αλλαγή του τοπίου και του συσχετισμού υπέρ των τάσεων ταξικής αναγέννησης του εργατικού κινήματος και του ανεξάρτητου μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς.

Επιδίωξή μας είναι, συνεπώς, να αναπτύξουμε όλες εκείνες τις μορφές «από κάτω» οικοδόμησης του πόλου στο εργατικό κίνημα, στις γειτονιές, στο αντιπολεμικό κίνημα και τη δράση κατά της ΕΕ, τη θεωρία κ.λπ. και ταυτόχρονα να αναπτύξουμε εκείνες τις πολιτικές πρωτοβουλίες που θα αποκρυσταλλώνουν στον ανώτερο κάθε φορά βαθμό την κίνηση «από τα κάτω», και θα αντεπιδρούν ενισχύοντάς της και πολιτικοποιώντας της παραπέρα. Οι διαδικασίες αυτές έχουν σχέση διαλεκτικής αλληλοτροφοδότησης και όχι χρονικής προτεραιότητας και αλληλοαποκλεισμού.

Το ζητούμενο είναι να ενεργοποιηθεί όλο το αντικαπιταλιστικό δυναμικό να αναζητήσει και να ανοίξει δρόμους κοινής μετωπικής πολιτικής δράσης με σαφές στίγμα και φυσιογνωμία, με σεβασμό των απόψεων, με καλλιέργεια κλίματος αγωνιστικής συντροφικής αλληλεγγύης και εμπιστοσύνης. Η ανάπτυξη μετωπικής πολιτικής δράσης συμβάλλει στην ενίσχυση των αριστερών αντικαπιταλιστικών σχημάτων, των ΕΑΑΚ και των εργατικών συσπειρώσεων και δημιουργεί καλύτερους όρους για τη συνολική πολιτική παρουσία του αντικαπιταλιστικού ρεύματος, για μια άλλη Αριστερά, πέραν του ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, που είναι αναγκαία για να βρίσκουν και οι αγώνες στήριγμα και την προοπτική που τους αξίζει.

Προϋπόθεση για τα βήματα στη μετωπική πολιτική δράση της ριζοσπαστικής Αριστεράς και τη συγκρότηση του πόλου είναι η αναβάθμιση του ΜΕΡΑ, το οποίο έχει κάνει το τελευταίο διάστημα ορισμένα βήματα στην παρέμβασή του, όπως η πανελλαδική συνέλευση του Μάρτη στην Αθήνα και του Σεπτέμβρη στη Θεσσαλονίκη και το πρώτο πανελλαδικό συντονιστικό. Μέσα από αυτές τις διαδικασίες επιχειρεί να αναπτύξει το προγραμματικό του κεκτημένο και να συμβάλει σε μια μαρξιστική εκτίμηση της καπιταλιστικής κρίσης για τη χάραξη μιας επαναστατικής πολιτικής γραμμής, που θα αναβαθμίζουν το ποιοτικό κεκτημένο του ΜΕΡΑ.

Παρά τα βήματα αυτά έχει ακόμα σοβαρά προβλήματα στην πανελλαδική του συγκρότηση, στη σύνδεσή του με κοινωνικούς αγώνες και κυρίως τη σταθερή πολιτική του παρουσία. Το ΝΑΡ δεσμεύεται να προωθήσει έμπρακτα όλες τις πολιτικές πρωτοβουλίες που περιγράφονται εδώ, ώστε να γίνουν τα βήματα στην αναβάθμιση του ΜΕΡΑ. Θεωρεί επίσης ότι το ΜΕΡΑ θα συμβάλλει, χωρίς ηγεμονισμούς στην προώθηση της μετωπικής πολιτικής δράσης και του πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Πολύ περισσότερο που, όπως επανειλημμένα έχει διακηρύξει, είναι πάντα ανοικτό στη δημιουργική υπέρβαση -από τα αριστερά και στο πλαίσιο ενός ευρύτερου μετώπου της επαναστατικής Αριστεράς- των κεκτημένων του σε όλα τα επίπεδα: προγραμματικό πλαίσιο, πολιτική και πρακτική, γενικότερη φυσιογνωμία ακόμα και όνομα, με καθοριστικό κριτήριο τη συμβολή στην προώθηση του πόλου-μετώπου της επαναστατικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Η έστω και μικρή αλλά αισθητή εμφάνιση του πόλου είναι μια βασική προϋπόθεση για την επιβολή της κοινής δράσης με τα κόμματα και τις δυνάμεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς πάνω σε συγκεκριμένους προωθητικούς αντικαπιταλιστικούς στόχους στην κατεύθυνση της ανατροπής της επίθεσης, στο μαζικό κίνημα πρωτίστως, αλλά και σε πρωτοβουλίες διαλόγου και συγκεκριμένα πολιτικά μέτωπα με συντονισμό δράσης των αντίστοιχων μετωπικών κινήσεων (π.χ. κατά της ΕΕ, για το δημοκρατικό ζήτημα κ.α.), με ισοτιμία, ανοιχτή και δημόσια την αντιπαράθεση μπροστά στους εργαζόμενους.

Οι ενωτικές διαθέσεις στον κόσμο του κινήματος και της Αριστεράς ενισχύονται λόγω της σφοδρότητας της επίθεσης και των νέων δυσκολιών που προκύπτουν από τη κρίση. Δεν μπορεί η απάντηση σε αυτές τις διαθέσεις

να είναι η «ενωτική διαχειριστική» γραμμή του ΣΥΝ, που οδηγεί στην ενσωμάτωση με τη «δημοκρατική αντιπολίτευση» του ΠΑΣΟΚ. Ούτε βέβαια η συντριβή κάθε ενωτικής προσπάθειας, ακόμα και μέσα στον αγώνα ή στα σωματεία από το ΚΚΕ. Η αριστερή εργατική αντιπολίτευση και η νέα αγωνιστική ταξική ενότητα είναι η δική μας απάντηση, που υπερβαίνει τις δύο παραπάνω στάσεις στη βάση αρχών.

Δ.5. Πρωτοβουλία κατά της Ε.Ε., της «παγκοσμιοποίησης» και της νέας τάξης.

Το NAP προτείνει την έναρξη μιας διαδικασίας συγκρότησης μιας αντικαπιταλιστικής - αντιιμπεριαλιστικής διεθνιστικής Πρωτοβουλίας (ή Κίνησης) κατά της ΕΕ, της καπιταλιστικής διεθνοποίησης και της ιμπεριαλιστικής Νέας Τάξης και του Πολέμου, ως συμβολή στην ανάπτυξη πρωτοβουλιών και αγώνων με αντι-ΕΕ, αντιιμπεριαλιστικό, αντιπολεμικό προσανατολισμό, αλλά και ως ενός ακόμη δρόμου οικοδόμησης βημάτων-προϋποθέσεων υπέρ του πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Με τμήματα σχημάτων και εργατικών συσπειρώσεων, με ανένταχτους αγωνιστές και με τη στήριξη όσο γίνεται περισσότερων από τις πολιτικές δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής - αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς, με το περιεχόμενο που έχει ψηφιστεί στην ΠΕ του Ιουλίου: α) Ανατρεπτικό, με βασικό την απόκρουση-ανατροπή της διαρκούς αντεργατικής επίθεσης σ' όλη την γραμμή και την διεκδίκηση των εργατικών αναγκών και δικαιωμάτων σε βάρος των αναγκών του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. β) Με συνολικό αντικαπιταλιστικό-διεθνιστικό όχι στην ΕΕ (όχι μόνο κατά συνεπειών, θέση ότι δεν μεταρρυθμίζεται), με στόχο το «έξω από τις δεσμεύσεις της ΕΕ», με ορίζοντα την έξοδο-ανατροπή-διάλυση της ΕΕ και προοπτική μια εργατική διεθνοποίηση έξω από τα πλαίσια του κεφαλαίου. γ) Αντιιμπεριαλιστικό, κατά του πολέμου, του ρόλου της ΕΕ, ενάντια σε ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, G8. δ) Αντικυβερνητικό και αντιδικομματικό, κόντρα σε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ. ε) Κινηματικό, το μοναδικό που μπορεί να εκφράσει το «16», αγρότες, μεταλλαγμένα, ευρωσύνταγμα, πράσινη βίβλο, αντιρατσισμό, Μπολκενστάιν, κατά λιτότητας και ασφαλιστικού κ.λπ. στ) Σε διάκριση και με αυτοτέλεια από οργανώσεις που συμμετέχουν στα πολιτικά μέτωπα των ΣΥΝ, ΚΚΕ ή σε ανάλογες μετωπικές κινήσεις τους, αλλά με γραμμή κοινής δράσης αρχών με αυτές τις κινήσεις. Δεν συμφωνούμε, επομένως, με μια πρωτοβουλία που θα περιλαμβάνει αυτές τις οργανώσεις και θα διαχέεται στις κινήσεις των κομμάτων της ρεφορμιστικής Αριστεράς. Επιδιώκει όμως την συσπείρωση αγωνιστών και ομάδων από τη βάση της ρεφορμιστικής Αριστεράς, που αποδεσμεύονται και αναζητούν σε κατεύθυνση ανατροπής. Η πρόταση αυτή, εντάσσεται στη λογική μας για συγκέντρωση πρωτοπόρων δυνάμεων στα διάφορα μέτωπα, έχει σχετικά αυτοτελή χαρακτήρα από τον πόλο και από την εκλογική πρόταση, παρότι διευκολύνει τη γενικότερη προώθησή τους. Συνεπώς, απευθύνεται και επιδιώκει τη συμμετοχή δυνάμεων ανεξάρτητα από τη εκλογική τους στάση, την οποία δεν θέτει ως προϋπόθεση.

Δ.6. Άλλοι δρόμοι προώθησης του αντικαπιταλιστικού πόλου

Ως NAP και νΚΑ είναι απαραίτητο να ασχοληθούμε πιο πλούσια και συγκεκριμένα με τους δρόμους και τις μορφές προώθησης του πόλου, δηλαδή επαφής και συγκρότησης σε πιο αναπτυγμένες συνδικαλιστικές και πολιτικές μορφές της πρωτοπόρας αγωνιστικής ζώνης που αναπτύσσεται στην κοινωνία και, μέσα από αυτό, του ρεύματος της διαμαρτυρίας, καθώς και τους στόχους που θέτουμε σε αυτή την κατεύθυνση σε κάθε τομέα της δράσης μας. Σε αυτό το πλαίσιο, προωθούμε:

* Τη μονιμότερη συγκρότηση και έκφραση ενός δυναμικού από τη θεωρία, τον πολιτισμό, τον εργατικό και ευρύτερα το λαϊκό κίνημα με μορφές, όπως πολιτικό-θεωρητικό περιοδικό ή (και) ένθετο στο ΠΡΙΝ, πράγμα, που εκτός των άλλων θα δώσει νέο ενδιαφέρον στην εφημερίδα καθιστώντας τη χώρο έκφρασης του ευρύτερου αντικαπιταλιστικού ρεύματος.

* Τη δουλειά στις κινήσεις πόλης και περιοχών. Μετά το πετυχημένο διήμερο στην Αθήνα, πρέπει να συμβάλουμε στην ανάπτυξη νέων πρωτοβουλιών. Ο επερχόμενος Καποδίστριας ΙΙ, η πλήρης ανταποδοτικότητα των Δήμων, η τρομακτική όξυνση των παλιών και η δημιουργία νέων οικολογικών προβλημάτων φτιάχνουν ένα τελείως νέο τοπίο βαθιάς αντικαπιταλιστικής κριτικής και πάλης στο οποίο χρειάζεται να αναπτύξουμε

πολιτικά και να πανελλαδικοποιήσουμε τις προσπάθειές μας.

* Την αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική δράση. Για να ξεκινήσει μια συγκροτημένη συζήτηση στην οργάνωση για τον πυρήνα των αλλαγών στον ελληνικό στρατό, το νέο ρόλο που επιχειρεί να αναλάβει, τις επιπτώσεις στην πλειοψηφία των εργαζομένων και της νεολαίας και την ένταξή τους στις βασικές πολιτικές επιλογές του αστικού συστήματος εξουσίας. Είναι ανάγκη η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των στρατευμένων, των μαχητικών πρωτοβουλιών των φαντάρων και η στήριξη της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων στη δημιουργία πλατιάς Κίνησης για την ανάπτυξη κινήματος μέσα και έξω από τον στρατό. Σε αυτή τη βάση, η ν.ΚΑ σχεδιάζει πανελλαδική καμπάνια της με αιχμές τη στράτευση στα 18, τη θητεία και τα δικαιώματα των στρατευμένων, τον ρόλο του ΕΣ και της Ελλάδας σε NATO και ευρωστρατό.

Δ.7. Για την ενίσχυση-συγκρότηση των δυνάμεων της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης

Την επόμενη περίοδο θα είναι πλήρες πολιτικών γεγονότων, στα οποία απαιτείται να ενισχυθεί η αυτοτελής πολιτική και θεωρητική παρέμβαση του NAP, της ν.ΚΑ και των δυνάμεων που στοχεύουν στην κομμουνιστική επαναθεμελίωση. Η συζήτηση για τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις και την ΕΕ, η ανάπτυξη της συζήτησης για το σύγχρονο καπιταλισμό, τα χαρακτηριστικά της καπιταλιστικής κρίσης και η σχέση της με τις αντιλήψεις μας για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, τη δυνατότητα και τα όρια μιας νεοκεϊνσιανής στρατηγικής, τη σοσιαλιστική κοινωνία και την αποτίμηση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» θα είναι τα βασικά μέτωπα της ιδεολογικής διαπάλης στην Αριστερά και στο κίνημα.

Από αυτή την άποψη, η επόμενη περίοδος επιβάλλεται να είναι περίοδος μεγάλης και σχεδιασμένης πολιτικής, ιδεολογικής, οργανωτικής και οικονομικής καμπάνιας-προσπάθειας του NAP και της ν.ΚΑ, διότι χωρίς μια αναβάθμιση της αυτοτελούς τους παρουσίας όλες οι πρωτοβουλίες που σχεδιάζουμε θα είναι μισές, άνευρες και άρα θα έχουν πολύ πιο φτωχά αποτελέσματα.

Ήδη έχουν διαμορφωθεί οι πρώτες κατευθύνσεις για την παρέμβασή μας σε όλη αυτή την περίοδο, με στόχο την αποφασιστική ενίσχυση της πολιτικής-θεωρητικής παρέμβασης του NAP και της φυσιογνωμίας του ως δύναμης της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και του σύγχρονου αντικαπιταλιστικού αγώνα, την πιο ανοιχτή παρέμβασή του στον κόσμο της Αριστεράς που προβληματίζεται και αναζητά μια άλλη Αριστερά, την πολιτικοποίηση των σχέσεων του με το δυναμικό των αγώνων.

Άλλωστε, όπως έδειξε και η περσινή εμπειρία υπάρχει σημαντικό κομμάτι αγωνιστών, ιδιαίτερα από την νεολαία, που διψάει για τέτοιες παρεμβάσεις, που αν οργανωθούν έγκαιρα, προετοιμαστούν κατάλληλα και πάρουν πανελλαδική έκταση, μπορούν να γίνουν σημαντικός δρόμος ανάπτυξης της παρέμβασής μας.

Πρώτες προτεραιότητες εδώ είναι ως την άνοιξη:

* Για τον εορτασμό του Πολυτεχνείου, που φέτος αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Πέρα από όλα τα άλλα (υπάρχει αναλυτικό σημείωμα του Γραφείου της ΠΕ), αναβαθμισμένη προβάλλει η ανάγκη της αυτοτελούς παρουσίας του NAP, της ν.ΚΑ και του ΜΕΡΑ.

* Για την κρίση: Κυκλοφορία έκδοσης του NAP (ήδη υπάρχει σχέδιο) ως το Πολυτεχνείο - ανοιχτές εκδηλώσεις από κάθε οργάνωση του NAP και της ν.ΚΑ ως τα Χριστούγεννα - κύκλοι θεωρητικών εσωοργανωτικών συζητήσεων με βάση την έκδοση και σχετική βιβλιογραφία.

* Για τα 90χρονα του κομμουνιστικού κινήματος και της ΓΣΕΕ: Θεωρητικο-ιστορικό-πολιτικό-πολιτιστικό τριήμερο στην Αθήνα στις 12-13-14 Δεκέμβρη. Επιδίωξη να αναπαραχθεί (έστω εν μέρει) στις επαρχιακές πόλεις πριν τις γιορτές ή αμέσως μετά.

* Για την ΕΕ: Προετοιμασία ειδικής έκδοσης που θα κυκλοφορήσει μετά τις γιορτές και θα συνοδευτεί με ανάλογες θεωρητικές πρωτοβουλίες αρχές Φλεβάρη.

Δ.8. Για τη δράση μας στη νεολαία το επόμενο διάστημα

Ορισμένα κρίσιμα μέτωπα –με βάση και τις κατευθύνσεις της νΚΑ- είναι :

- Κοινό μέτωπο μαθητών του ενιαίου και των επαγγελματικών σχολών, σπουδαστών των ΙΕΚ και των ΚΕΣ, φοιτητών των ΑΕΙ-ΤΕΙ κόντρα στην πολιτική κυβέρνησης και ΕΕ, ενάντια στην εκπαίδευση την προσαρμοσμένη στις ανάγκες του κεφαλαίου και της αγοράς. Στο πλαίσιο αυτό, οργανώνουμε την παρέμβαση μας στα σχολεία, τα ΕΠΑΛ -ΕΠΑΣ, τις σχολές των ΙΕΚ και των ΚΕΣ, τα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Επιδιώκουμε αυτή η διαδικασία να συμπυκνωθεί σε μια κινηματικού χαρακτήρα πρωτοβουλία μαθητών, σπουδαστών, φοιτητών. Να στηρίξουμε μια πανελλαδική καμπάνια αυτοτελούς παρουσίας της νΚΑ με αφίσσα, ανακοίνωση και εκδηλώσεις της νΚΑ στις σχολές.

- Στην προσπάθεια μας να γίνουν βήματα στη συμμετοχή της νεολαίας στο ταξικό εργατικό κίνημα και στην εμφάνιση νεολαιίστικων εργατικών κινητοποιήσεων, όχημά μας είναι σε πρώτη φάση τα σχήματα της Νέας Βάρδιας και της ΠΝΕ, για τα οποία επιδιώκουμε την πιο μόνιμη και σταθερή λειτουργία τους, την απόκτηση δεσμών με συγκεκριμένους κλάδους, την δικτύωση της σε περισσότερους εργασιακούς χώρους και γειτονιές και την κατοχύρωσή τους σε μετωπικές πρωτοβουλίες, που αγκαλιάζουν την εργατική νεολαία, αποτελούν χώρο διαλόγου, αλλά και πυροδοτούν κινηματικές διαδικασίες.

- Για το φοιτητικό κίνημα: Επιδιώκουμε η πάλη ενάντια στην κοινοτική οδηγία και το νόμο για τα ΚΕΣ να ενώσει και να μη διχάσει τη σπουδάζουσα νεολαία. Μία τέτοια μάχη προϋποθέτει την επιθετική ενότητα του φοιτητικού κινήματος απέναντι στην κυβερνητική πολιτική και την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, προτάσσοντας τα κοινά συμφέροντα της σπουδάζουσας νεολαίας.

Παράλληλα επιδιώκουμε να προωθείται ο στόχος της ανατροπής και της κατάργησης του νόμου -πλαίσιο των ΑΕΙ, ο οποίος προϋποθέτει κεντρική-συνολική αναμέτρηση και μαζικό πολιτικό εκβιασμό του κινήματος. Χρειάζονται ωστόσο και αντίστοιχες μορφές και δρόμοι κοινωνικής απεύθυνσης που θα αναδεικνύουν και θα δικαιώνουν το συγκεκριμένο περιεχόμενο και θα προωθούν στην πράξη τη λογική του μετώπου παιδείας-εργασίας.

- Η οργάνωση μαθητών, με τη βοήθεια της νΚΑ και του ΝΑΡ, μπορεί να οργανώσει μια πανελλαδική καμπάνια της νΚΑ στα σχολεία, με στήριξη από τη σπουδάζουσα και τις δυνάμεις μας στις γειτονιές. Το επόμενο διάστημα, και σε συνδυασμό με την υπόλοιπη κίνηση στο χώρο της εκπαίδευσης, θα πρέπει να συμβάλουμε σε μαθητικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις με βασικές αιχμές και αιτήματα την κατάργηση της βάσης του 10, το άρθρο 16, τη μη αναγνώριση των ΚΕΣ, την απόκρουση της υποχρεωτικής στράτευσης στα 18, την κατάργηση των ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ από τη σκοπιά του ενιαίου 12χρονου σχολείου και της ελεύθερης πρόσβασης σε όλες τις βαθμίδες χωρίς ταξικούς και εξεταστικούς φραγμούς.

Ε. ΓΙΑ ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΘΕΜΕΛΙΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Ε.1. Οι συνθήκες που διαμορφώνονται και η συζήτηση και ιδεολογική πάλη που αναπτύσσεται μέσα στην

Αριστερά, καθιστούν επιτακτικά αναγκαία την ανάπτυξη της λογικής της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Η αδυναμία μας να υποδεχτούμε και να απαντήσουμε τα πιο ανεβασμένα πολιτικά και ιδεολογικά ερωτήματα ενός πρωτοπόρου δυναμικού, που έχει την τάση να αποδεσμεύεται από την αστική πολιτική αλλά και την ρεφορμιστική Αριστερά γίνεται σήμερα φρένο για την αξιοποίηση των δυνατοτήτων που ανοίγονται στους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Διότι η κρίση του καπιταλισμού γεννά τεράστια ιδεολογικά κενά και εκρηκτικές αναζητήσεις προς την Αριστερά, καθώς όλα τα ιδεολογικά όπλα του αντίπαλου (ελεύθερη αγορά, ιδιοκτησία, παγκοσμιοποίηση κ.λπ.) αντικειμενικά θα μπουν σε κρίση. Το αν οι αναζητήσεις αυτές θα κατευθυνθούν σε αντιδραστική κατεύθυνση, αν θα περιοριστούν στα όρια σοσιαλδημοκρατικών και κείνσιανών «λύσεων» ή αν θα γεννηθεί ένα ρεύμα αντικαπιταλιστικής πάλης και κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης είναι το μεγάλο πολιτικό και ιδεολογικό ζητούμενο της περιόδου. Τώρα πρέπει, περισσότερο παρά ποτέ να προβάλλεται η προοπτική μιας νέας κομμουνιστικής απόπειρας, στηριγμένης στην κοινωνική ιδιοκτησία, στην εργατική δημοκρατία, στην ανάπτυξη άλλων παραγωγικών δυνάμεων συμβατών με την επιβίωση του πλανήτη και μιας διεθνοποίησης με βάση την εθελοντική ισότιμη ένωση των επαναστατημένων λαών και να συνδέεται με την σημερινή πάλη, δίνοντάς της βαθύτερα χαρακτηριστικά.

Η αναγκαιότητα για άλματα σε αυτή την κατεύθυνση ενισχύεται και από την επιδίωξη του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ να θεμελιώσει θεωρητικά τη νέα μεταρρυθμιστική του πρόταση και του ΚΚΕ να ξαναοίξει με το γνωστό τρόπο την συζήτηση για το σοσιαλισμό. Η συζήτηση για την στρατηγική θα ανεβεί κατακόρυφα μέσα στις ζωντανές δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς. Σε τελική ανάλυση, η κατεύθυνση του ρεύματος της διαμαρτυρίας και της αριστερής αναζήτησης θα κριθεί ακριβώς στη συγκρότηση και στρατηγική επίδραση του ρεύματος της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.

Ε.2. Κρίσιμο θέμα είναι να κατακτήσουμε τη λογική του άμεσου επαναστατικού αγώνα, σε αντιπαράθεση μάλιστα με τον κοινοβουλευτικό δρόμο των ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ. Η αμεσότητά του εκφράζεται όχι βέβαια σε μια διαρκή φλυαρία για την επανάσταση, ούτε πολύ περισσότερο στο ότι «κάνει» άμεσα την επανάσταση, αλλά ότι ο επαναστατικός αγώνας παρεμβαίνει στο σήμερα, όχι σε κάποιο επαναστατικό αύριο, ακριβώς για να διαμορφώσει τις προϋποθέσεις, να συγκεντρώσει και να προετοιμάσει δυνάμεις γι' αυτό, αναδεικνύοντας την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της επανάστασης. Η αντικαπιταλιστική επανάσταση δεν ταυτίζεται με την τακτική μας, αλλά τη διαπερνά και την καθορίζει ως έκφραση της διαλεκτικής σύνδεσης με τη στρατηγική, αποτελεί τον κρίκο σύνδεσης τακτικής και στρατηγικής. Αφαιρώντας την καταρρέει όλο το οικοδόμημα.

Ο επαναστατικός αγώνας, λοιπόν:

* Συνδέει τη βασική πλευρά των εργατικών συμφερόντων (που αμφισβητεί τη μισθωτή εργασία, την αγοραπωλησία της εργατικής δύναμης, το σύστημα της εκμετάλλευσης) με εκείνη των δευτερευόντων συμφερόντων (που μάχεται για καλύτερους όρους πώλησης της εργατικής δύναμης, για άνοδο της αξίας της ή, έστω, για να μη χειροτερεύσει η θέση της), με κριτήριο την ηγεμονία των πρώτων.

* Συνδέει την εργατική τάση χειραφέτησης με εκείνη του ρεφορμισμού και της υποταγής, τη ρήξη-ανατροπή με την αντίσταση-αμφισβήτηση-διαμαρτυρία, με τρόπο που να προωθεί τη δεσπίζουσα θέση των πρώτων τάξεων και να εξασφαλίζει την αλλαγή στους συσχετισμούς δύναμης και τη μείωση του ποσοστού εκμετάλλευσης.

* Συνδέει τα σημερινά άμεσα προγράμματα πάλης με ένα συνολικό πολιτικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα για την περίοδο και με το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης-κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Ένα κόκκινο νήμα αναγκών και δικαιωμάτων συνδέει το διαλεκτικά αναπτυσσόμενο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, που έχει μέτρο και κριτήριο τις κομμουνιστικές απελευθερωτικές απαντήσεις.

* Συνδέει τις πολιτικές και κοινωνικές αναμετρήσεις του σήμερα και συμπυκνώνει την πολιτική προοπτική του αγώνα με την κατάλυση της αστικής κυριαρχίας και την ανάγκη της εργατικής εξουσίας.

* Συνδέει τον οικονομικό με τον πολιτικό αγώνα, ξεπερνώντας τον απόλυτο διαχωρισμό οικονομικής-πολιτικής πάλης που χαρακτηρίζει όλα τα ρεύματα της ρεφορμιστικής Αριστεράς, παραδοσιακής ή «αυτόνομης».

* Συνδέει τους σημερινούς αγώνες με την ανάγκη και την πράξη συγκρότησης ανεξάρτητων οργάνων της εργατικής τάξης και της εργατικής πολιτικής, ενισχύοντας στο σήμερα το περιεχόμενο και τις μορφές του ανεξάρτητου ανυποχώρητου νικηφόρου αγώνα, στηριγμένου στις κυρίαρχες γενικές συνελεύσεις, την έκφραση του μαζικού εκβιασμού από τη μεριά των εργαζομένων και της νεολαίας, την έμπρακτη αμφισβήτηση των ορίων της αστικής νομιμότητας από το κίνημα.

Ε.3. Αναβαθμίζεται ακόμα περισσότερο η αξία της γραμμής του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου, σε μια περίοδο που φρέσκες δυνάμεις κινούνται προς τα αριστερά, ακόμα και σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Το ΑΕΜ ως ενότητα περιεχομένου, σκοπών, μέσων και μορφής, είναι η επαναστατική τακτική που συνδέει διαλεκτικά την πάλη για την απόκρουση και ανατροπή της αντεργατικής αντιδραστικής επίθεσης με την ανατροπή συνολικά της αστικής πολιτικής εξουσίας-κυριαρχίας. Το ΑΕΜ έχει ως «στόχο του να διαμορφώνεται το πολιτικό μέτωπο των συνειδητών, ημισυνειδητών και αυθόρμητων αντικαπιταλιστικών τάσεων των εργαζομένων που αναπτύσσονται στο έδαφος της σύγχρονης ταξικής πάλης και στις οποίες δεσπόζουν εκείνες που ο προσανατολισμός τους είναι αντικαπιταλιστικός απελευθερωτικός κομμουνιστικός», αναφερόταν στις Θέσεις για το 2ο Συνέδριο. Με άλλα λόγια είναι μια διαδικασία ενότητας και διαπάλης ανάμεσα σε δυνάμεις επαναστατικής κατεύθυνσης και λογικής κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, με ευρύτερες αντικαπιταλιστικές δυνάμεις, ή δυνάμεις που ταλαντεύονται, δεν έχουν ξεκαθαρίσει πλήρως την θέση τους απέναντι σε άλλα ρεύματα, αντινεοφιλελεύθερο, κινηματικό, αντιμονοπωλιακό κ.λπ., με την ηγεμονία της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής κατεύθυνσης, και όχι μια διαδικασία ενότητας ήδη «έτοιμων» επαναστατικών δυνάμεων και μάλιστα στις σημερινές οργανωτικές τους μορφές.

Για την κατάκτηση της ηγεμονίας είναι κρίσιμο ζήτημα το πολιτικό περιεχόμενο που σφραγίζει κάθε φορά το μέτωπο, αλλά και η πολιτική-θεωρητική συζήτηση αντιπαράθεση που γίνεται στο εσωτερικό του. Γι' αυτό η ενωτική-μετωπική πολιτική λογική του ΝΑΡ δεν σημαίνει συμφωνία γύρω από ένα «μέσο όρο», ούτε αναιρεί τη διαπάλη. Μεταβάλλει, όμως το έδαφός της, καθώς διευρύνει το εύρος των αγωνιστών και των δυνάμεων που συμμετέχουν και, ως ένα βαθμό έστω, δεσμεύονται στη μετωπική δράση. Απαιτεί οπωσδήποτε το διαχωρισμό από την αστική πολιτική. Ή με τα λόγια του Συνεδρίου: «Έχοντας αυτή τη διπλή φύση (ενότητα και διαχωρισμός), εμπεριέχει το στοιχείο της γόνιμης και δημοκρατικής ιδεολογικής-πολιτικής ζύμωσης και αναμέτρησης για την ηγεμονία στο πλαίσιο αυτής της ενότητας. Για τις δυνάμεις της κομμουνιστικής χειραφέτησης αναδειχνεται η πρόκληση να κατακτούν την επαναστατική δημοκρατική ηγεμονία μέσα σε αυτό το ευρύτερο αντικαπιταλιστικό, εργατικό μέτωπο ενάντια σε κάθε λογική επαναστατικής αγοραφοβίας, που συγχέει την ηγεμονία με τον ηγεμονισμό-σεχταρισμό».

ΣΤ. ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

ΣΤ.1. Η πάλη κατά της ΕΕ αναβαθμίζεται στο έδαφος της καπιταλιστικής κρίσης. Η ευρωπαϊκή καπιταλιστική ολοκλήρωση, η ΟΝΕ και το ευρώ προβάλλονται από τις κυβερνήσεις και τις αστικές τάξεις των χωρών της ΕΕ ως «ασφαλές λιμάνι» και καταφύγιο στην εποχή της κρίσης. Δείχνουν στον κόσμο χώρες εκτός ευρώ που καταρρέουν (Ισλανδία, Ουγγαρία κλπ) και προσπαθούν να πείσουν για το σωτήριο χαρακτήρα του ευρώ, παρά την έντονη αμφισβήτηση της αιώνιας λιτότητας του Συμφώνου Σταθερότητας και της ΟΝΕ. Βεβαίως, ήδη η κρίση και η ύφεση έχει περάσει τα «τείχη» της ΟΝΕ, ενώ η ΕΕ αναδεικνύει διαρκώς τον αντιδραστικό αντεργατικό της ρόλο: ιδιωτικοποίηση Ολυμπιακής με απαγόρευση κρατικών ενισχύσεων, ιδιωτικά κολέγια, εγκατάλειψη μονάδων που κινδυνεύουν να κλείσουν στο βαθμό που δεν απειλείται το σύστημα (π.χ. Λαναράς), την ίδια ώρα που καθοδηγεί την αθρόα χρηματοδότηση των τραπεζών.

Συνολικά η ΕΕ πρωτοπορεί στην προσπάθεια αντιμετώπισης της κρίσης, από τη σκοπιά των συνολικών συμφερόντων της αστικής τάξης. Σχεδόν 2 τρις δολάρια (ποσό πολλαπλάσιο του αμερικανικού Σχεδίου Πόλσον) τέθηκαν στη διάθεση του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Στην παρούσα φάση αναδείχθηκαν και η τάση ενίσχυσης της υπερεθνικής ευρωπαϊκής ρύθμισης και η τάση όξυνσης του ανταγωνισμού και πολύ περισσότερο η κοινή βάση πάνω στην οποία κινούνται, αυτή της αύξησης της εκμετάλλευσης. Ενισχύθηκε η προσπάθεια κοινής παρέμβασης με τις αλληπάλληλες συνόδους, τη συνεργασία ζώνης ευρώ - Βρετανίας, την προσπάθεια κοινής πολιτικής (σε ευρύτερο επίπεδο είδαμε και τη συντονισμένη μείωση των επιτοκίων από κεντρικές τράπεζες από όλο τον πλανήτη), ενώ από σχετικά πιο αδύναμες αστικές τάξεις (μαζί και η ελληνική) αλλά όχι μόνο, ενισχύονται σαφώς οι κεντρομόλες τάσεις υπέρ της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης. Από την άλλη, δεν επιτυγχάνεται σήμερα τουλάχιστον απολύτως ενιαία παρέμβαση, όπως φαίνεται από την άρνηση να δημιουργηθεί κοινό ταμείο στην ΕΕ, από τη λογική (κυρίως της Γερμανίας) «ο καθένας μόνος του». Η ΕΕ διαμορφώνει το ενιαίο πλαίσιο εκμετάλλευσης και αντιμετώπισης της κρίσης, με την κοινή (ανάλογα με το ειδικό βάρος τους εννοείται) συμμετοχή των αστικών κρατών μελών και πάνω σε αυτό το έδαφος αναπτύσσεται ο ανταγωνισμός των κεφαλαίων. Πρώτο κοινό μέλημα είναι να μην κλονιστεί το σύστημα, από και πέρα ο καθένας διεκδικεί μεγαλύτερο κομμάτι από τη λεία. Το σίγουρο είναι ότι η ΕΕ και σε αυτή την κορυφαία στιγμή της κρίσης αποδεικνύεται μια ολοκλήρωση εχθρική προς τα εργατικά συμφέροντα.

ΣΤ.2. Η ΕΕ είναι μορφή καπιταλιστικής ιμπεριαλιστικής ολοκλήρωσης στον «ιστορικό γεωγραφικό χώρο» της Ευρώπης, «συγκεκριμένη έκφραση» της γενικότερης διαδικασίας καπιταλιστικής διεθνοποίησης με στόχο τη βαθύτερη εκμετάλλευση των εργαζομένων αυτής της ευρύτερης γεωγραφικής περιοχής (τόσο εντός της ΕΕ όσο και αρκετών ζωνών εκτός της) και τον πιο επιτυχή ανταγωνισμό με κεφάλαια εκτός ολοκλήρωσης. Τα τελευταία χρόνια, με τη στρατηγική της Λισσαβόνας και το ευρωσύνταγμα, επιχειρήθηκε μια στρατηγική τομή στην πορεία της ολοκλήρωσης, έτσι ώστε να ανταποκριθεί καλύτερα στις απαιτήσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Όχι χωρίς μεγάλες δυσκολίες όμως, κάτω από την αντίδραση του λαϊκού κινήματος. Υπάρχουν όμως και οι εσωτερικές αντιφάσεις καθώς η πορεία της ΕΕ, στηρίζεται στη «συνύπαρξη δυο αντιφατικών τάσεων»: «της τάσης για ανταγωνισμό, για σύγκρουση, για διάσπαση και αυτής για συμμαχία, ενότητα, ρύθμιση, εμβάθυνση». Και οι δύο αυτές τάσεις πηγάζουν από την εσωτερική ανάπτυξη του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, που είναι η ταυτόχρονη λειτουργία της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού.

ΣΤ.3. Η συμμετοχή στο «συνεταιρισμό» της Ε.Ε. των αστικών τάξεων και των καπιταλιστικών κρατών -προφανώς και στη «λεία» από τη διευρυμένη βάση της εκμετάλλευσης- δεν είναι βέβαια ισότιμη, ούτε στατική: αποτυπώνει το συσχετισμό δυνάμεων ανάμεσα στους κεφαλαιοκράτες, τη διαρκή τάση απ' όλους να τον ανατρέπουν προς όφελός τους, την εξέλιξη της ταξικής πάλης. Οι παγκόσμιες ανακατατάξεις, συμμαχίες και ανταγωνισμοί, η κρίση, αλλά και η διεθνική και εθνική ταξική πάλη δεν αποκλείει ακόμη και (αστικές) προσωρινές ή μη, αποχωρήσεις και διασπάσεις σε ολοκληρώσεις ή παγκόσμιους οργανισμούς του κεφαλαίου (βλ. και στάση λατινοαμερικανικών χωρών, αστικών καθεστώτων ασχέτως «αριστερής κυβέρνησης», που «ταυτίζονταν» πριν λίγα χρόνια με το ΔΝΤ - ενδεχόμενο, βέβαια, πάρα πολύ δύσκολο σε χώρες όπως η Ελλάδα, που είναι οργανικά και αξεδιάλυτα ενταγμένες στην ευρωπαϊκή καπιταλιστική ολοκλήρωση) για να διεκδικήσουν αμέσως μετά μια ολοκλήρωση άλλης μορφής, μια που η τάση προς τις ολοκληρώσεις είναι το μόνιμο στοιχείο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, αλλά οι μορφές που παίρνουν είναι μεταβλητές και εξαρτώνται από τους συσχετισμούς δύναμης, το ρόλο των εθνικών κρατών, τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς και την ταξική πάλη κλπ). Για την εργατική επαναστατική πολιτική, βέβαια, η αποδέσμευση από την ΕΕ είναι στενά συνδεδεμένη με την αντικαπιταλιστική επανάσταση. Και αυτό γιατί, η βίαιη επιβολή της διάσπασης στην οργανική σχέση που συνδέει το ελληνικό κεφάλαιο με την ολοκλήρωση δεν κλονίζει απλώς την αστική κυριαρχία, αλλά εξ αντικειμένου θέτει θέμα εξουσίας και συνεπώς είτε επαναστατικής ανατροπής της αστικής κυριαρχίας για τη συνολική κοινωνική απελευθέρωση και κομμουνιστική χειραφέτηση είτε συντριβής από τις «αλληλέγγυες» δυνάμεις της καπιταλιστικής ολοκλήρωσης. Συνεπώς, η θέση της αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης, σε συνδυασμό με μια εργατική επαναστατική διεθνοποίηση, προσπαθεί να απαντήσει συνολικά στο πρόβλημα της ΕΕ, χωρίς να ταυτίζει γενικά την αποχώρηση ή τη διάλυση της ΕΕ με την επανάσταση, αλλά και χωρίς να τις αποσυνδέει. Πρόκειται, δηλαδή, για μια γραμμή που βρίσκεται σε σαφή αντιπαράθεση με κάθε λογική συμμαχίας με δήθεν «πατριωτικά» τμήματα της αστικής τάξης.

ΣΤ.4. Οι ανταγωνισμοί -και το ανέφικτο της εξαφάνισής τους στον καπιταλισμό- είναι και ο βασικός παράγοντας που δεν επιτρέπει (στα πλαίσια του καπιταλισμού) στην τάση πολιτικής συμπύκνωσης των συμφερόντων των διαφόρων τμημάτων του κεφαλαίου γύρω από ένα σύστημα περιφερειακών και πλανητικών ρυθμίσεων και θεσμών να ολοκληρωθεί πλήρως, να φτάσει μέχρι το τέλος, στην αδιατάρακτη βασιλεία των «υπερεθνικών ή οικουμενικών κρατών», στον υπερ-ιμπεριαλισμό.

ΣΤ.5. Το αστικό έθνος-κράτος εντάσσει τμήματα της κυριαρχίας του στους υπερεθνικούς θεσμούς και μηχανισμούς και αλληλοδιαπλέκεται με αυτούς, αναπτύσσεται στην ίδια πολιτική κατεύθυνση με την ολοκλήρωση, για να δυναμώσει το ίδιο απέναντι στους κινδύνους κλονισμού του, για να οργανώσει αποτελεσματικότερα την εκμετάλλευση της δικής του εργατικής τάξης. Διατηρεί, όμως, τα κρίσιμα πεδία της εθνικής κυριαρχίας του ως κράτος στρατηγείο της αστικής κυριαρχίας και πολιτικής. Με βάση όλα τα παραπάνω, το «έθνος-κράτος» παραμένει το βασικό πεδίο της ταξικής πάλης και για τα ζητήματα της καπιταλιστικής διεθνοποίησης, των ολοκληρώσεων και ειδικά της ΕΕ, παρότι αναβαθμίζεται ποιοτικά η διεθνιστική διάσταση της.

ΣΤ.6. Η ΕΕ εκφράζει πολιτικά την υπεραντιδραστικότητα του πολυεθνικού-πολυκλαδικού μονοπωλίου (ευρωσύνταγμα, στρατός, αστυνομία, παρακολουθήσεις κ.τ.λ.). Δεν υπάρχει «έλλειμμα δημοκρατίας» αλλά εσωτερική, οργανική αντιδραστική ροπή. Είναι «η τελευταία λέξη» της πολιτικής του οργάνωσης: όπως δεν αλλάζει ο χαρακτήρας του αστικού κράτους, παρά «τσακίζεται», κατ' αναλογία ο χαρακτήρας της ΕΕ δεν μεταρρυθμίζεται, αλλά ανατρέπεται. Αυτός ο βασικός χαρακτήρας της ΕΕ μάς οδηγεί στη θέση για συνολική πάλη ενάντια της, για την ανατροπή της. Από αυτή τη σκοπιά διαφωνούμε με τις διάφορες θέσεις για «μεταρρύθμιση», «εκδημοκρατισμό», «αλλαγή» ή και ...«ανατροπή» των συσχετισμών.

ΣΤ.7. Το μέτωπο κατά της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης είναι, για την Ελλάδα ειδικά, βασική πλευρά της μετώπου κατά της καπιταλιστικής διεθνοποίησης και του καπιταλισμού γενικά. Η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση, η στρατηγική της Λισσαβόνας, η πολιτική της, οι οδηγίες της αποτελούν έναν από τους βασικούς πυλώνες της πολιτικής της αστικής τάξης. Η συμμετοχή της Ελλάδας στην ΕΕ, έστω από τη θέση μικρότερου συνεταίρου, αποτελεί κεντρική επιλογή του ελληνικού κεφαλαίου, ιδιαίτερα των πιο δυναμικών μερίδων του, και συνδέεται οργανικά με το σύνολο των «εσωτερικών» και «εξωτερικών» επιλογών του. Οι κατευθύνσεις της ΕΕ, επομένως, δεν εκφράζουν κάτι «εξωγενές» προς τις ανάγκες της ελληνικής αστικής τάξης, κάτι εξωτερικά επιβαλλόμενο, αλλά τις συμπυκνωμένες οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές επιλογές του δυτικοευρωπαϊκού κεφαλαίου, μαζί και του ελληνικού. Για αυτό η πάλη κατά της ΕΕ αποτελεί ένα κομβικό στοιχείο της αντικαπιταλιστικής πάλης. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες ο στόχος για αποδέσμευση από την ΕΕ από τη σκοπιά των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων συνδέεται περισσότερο από ποτέ με την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

Η πάλη για την αποδέσμευση από την ΕΕ, για τη συνολική απαγκίστρωση της χώρας μας από τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις και το διεθνές καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό πλέγμα, αποτελεί μέσο, δρόμο προώθησης και προσέγγισης της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, συγκέντρωσης και διαπαιδαγώγησης δυνάμεων. Είναι δηλαδή, πολιτική κατεύθυνση και διεκδίκηση του προγράμματος τακτικής και στόχος του ΑΕΜ μέσω του εργατικού μαζικού εκβιασμού. Ταυτόχρονα, αποτελεί ένα βασικό καθήκον και στόχο της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και της εργατικής εξουσίας, βασικό όρο για την επικράτηση και εδραίωσή της. Η αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική αποδέσμευση της χώρας από την ΕΕ αποτελεί την ειδική «εθνική» συνεισφορά του ελληνικού επαναστατικού εργατικού κινήματος στο διεθνιστικό στόχο της πλήρους κατάργησης του διεθνικού πλαισίου των καπιταλιστικών σχέσεων.

ΣΤ.8. Σύμφωνα με όλα τα παραπάνω, η πολιτική γραμμή και πρόταση του ΝΑΡ στο μέτωπο κατά της

καπιταλιστικής διεθνοποίησης, των ολοκληρώσεων και της ΕΕ συμπυκνώνεται στα εξής: Συνολική σύγκρουση με την καπιταλιστική «παγκοσμιοποίηση», την ΕΕ και τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις, τους πολέμους και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τους παγκόσμιους οργανισμούς του κεφαλαίου (ΝΑΤΟ, ΠΟΕ, ΔΝΤ κ.τ.λ.). Ανυπακοή και απειθαρχία στις ευρωπαϊκές οδηγίες. Αντίσταση, ρήξη με την ΕΕ και ανατροπή των πολιτικών της. Καμιά συμμετοχή στους κατασταλτικούς και στρατιωτικούς μηχανισμούς της. Αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ, ανατροπή και διάλυσή της από τη σκοπιά μιας νέας εργατικής διεθνοποίησης στην Ευρώπη και τον κόσμο. Αγώνας για ρήξεις και απεγκλωβισμό της χώρας από κάθε είδους «δίκτυα διαπλοκής» με το διεθνές σύστημα του κεφαλαίου, ως μια κρίσιμη προϋπόθεση για να μεγαλώνουν οι δυνατότητες για την αντικαπιταλιστική επανάσταση στη χώρα μας.

Z. Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΝΑΡ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΜΑΧΕΣ

Z.1. Το περιεχόμενο της εκλογικής μας πρότασης και η προώθησή της

Το ΝΑΡ επιβάλλεται να προετοιμαστεί και να αντιμετωπίσει τις -πιθανές- εθνικές και τις ευρωεκλογές, περισσότερο με το σύνολο της πολιτικής του, παρά με το «υποσύνολο» της πάλης κατά της ΕΕ και της καπιταλιστικής διεθνοποίησης που αποτελεί, ωστόσο, τη βασική αιχμή των ευρωεκλογών.

Το πολιτικό περιεχόμενο της εκλογικής τακτικής και της ενωτικής πρότασης του ΝΑΡ αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Το ζητούμενο μιας ενωτικής αντικαπιταλιστικής εκλογικής καθόδου θα κριθεί, κυρίως, στο κατά πόσο η πολιτική κατεύθυνση και η προγραμματική βάση της θα κινείται ουσιαστικά και θα συμβάλει πρακτικά, σε μια ενιαία λογική και σε ένα πολιτικό σχέδιο νικηφόρων αγώνων, με βήματα για ένα ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, με βήματα για την προώθηση του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς. Που θα συμβάλει από αυτή τη σκοπιά στην αναγκαία νέα ταξική αγωνιστική ενότητα και στην κοινή δράση στο μαζικό κίνημα των αριστερών δυνάμεων ενώ ταυτόχρονα θα διαφοροποιείται κατηγορηματικά και θα υπερβαίνει κάθε τακτική ουράς στα διάφορα «αριστερά ΠΑΣΟΚ», στον ΣΥΡΙΖΑ ή στο ΚΚΕ.

Προτείνουμε, προωθούμε και επιδιώκουμε ως εκλογική πρόταση ένα περιεχόμενο που θα αναδεικνύει και θα σφραγίζεται από μια συνολική πολιτική λογική, η οποία έχει ήδη αποτυπωθεί και στο κείμενο του ΜΕΡΑ το Σεπτέμβρη: Σ' αυτή την κατεύθυνση το ΜΕ.Ρ.Α. αναγνωρίζει σήμερα ως κεντρικό πολιτικό του στόχο την πάλη για την απόκρουση, ήττα και ανατροπή της διεθνούς και διαρκούς αντεργατικής, τρομοκρατικής και πολεμικής εκστρατείας του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, καθώς και των κυβερνήσεων που την προωθούν, για κατακτήσεις προς όφελος των εργαζομένων, μέσω του διαρκούς πολιτικού αγωνιστικού εκβιασμού του κινήματος και της ανεξάρτητης εργατικής πολιτικής, για να ανατραπούν οι συσχετισμοί σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, στην πορεία για την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

Στη βάση αυτής της γενικής λογικής, προωθούμε ένα ενιαίο περιεχόμενο που περιλαμβάνει τα εξής:

α. Συνολική αντίσταση, ρήξη και ανατροπή της διαρκούς αντεργατικής επίθεσης του κεφαλαίου, της νέας προσπάθειας να φορτωθούν τα βάρη της κρίσης στους εργαζόμενους, της νεοαντιδραστικής κοινωνικής και πολιτικής αναδιάρθρωσης, ήττα και ανατροπή της κυβέρνησης Καραμανλή και του αντιλαϊκού δικομματισμού.

Αποκάλυψη και καταδίκη της σοσιαφιλελεύθερης πολιτικής, του «δημοκρατικού μετώπου» του ΠΑΣΟΚ και κάθε αντίληψης μετωπικής πολιτικής απεύθυνσης στο ΠΑΣΟΚ στο όνομα του αντιεξιοῦ αγώνα. Ριζική αντίθεση σε κάθε είδους κεντροαριστερές κυβερνήσεις και συνεργασίες και με τα νεο-σοσιαλδημοκρατικά σχέδια τμημάτων του ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ.

Η ανάδειξη στο περιεχόμενο του εκλογικού-πολιτικού προγράμματος της αντικαπιταλιστικής πλατφόρμας και πρακτικής σε αυτοτέλεια και διάκριση με το «αντινεοφιλελεύθερο» και «αντιμονοπωλιακό» περιεχόμενο των ΣΥΝ και ΚΚΕ και με υπέρβαση της τακτικής του «συνεχούς», αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για να μπορεί η

αντικαπιταλιστική Αριστερά να συμβάλει σε μια νέα ταξική αγωνιστική ενότητα και στην κοινή δράση της Αριστεράς μέσα στο μαζικό κίνημα.

β. Συνολική σύγκρουση με την καπιταλιστική «παγκοσμιοποίηση» και τον ιμπεριαλισμό, με την ΕΕ και τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις, τους πολέμους και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τους παγκόσμιους οργανισμούς του κεφαλαίου (ΝΑΤΟ, ΠΟΕ, ΔΝΤ κ.τ.λ.). Ανυπακοή και απειθαρχία στις ευρωπαϊκές οδηγίες. Αντίσταση, ρήξη με την ΕΕ και ανατροπή των πολιτικών της. Καμιά συμμετοχή στους κατασταλτικούς και στρατιωτικούς μηχανισμούς της. Αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ, ανατροπή και διάλυσή της από τη σκοπιά μιας νέας εργατικής διεθνοποίησης στην Ευρώπη και τον κόσμο.

Διεθνιστική αλληλεγγύη και κοινή αντικαπιταλιστική-αντιϊμπεριαλιστική πάλη των λαών, με αυτοτέλεια και σε αντίθεση τόσο με τις δυνάμεις εκείνες που προωθούν έναν φίλο-ΕΕ «αντιαμερικανισμό» όσο και από πρωτοβουλίες και μηχανισμούς της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας και του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς.

Αγώνας για ρήξεις και απεγκλωβισμό της χώρας από κάθε είδους «δίκτυα διαπλοκής» με το διεθνές σύστημα του κεφαλαίου, ως μια κρίσιμη προϋπόθεση για να μεγαλώνουν –ειδικά σε χώρες όπως η Ελλάδα- οι δυνατότητες για την αντικαπιταλιστική επανάσταση στη χώρα. Το ΝΑΡ πιστεύει, ότι η θέση για έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση από εργατική, αντικαπιταλιστική και διεθνιστική σκοπιά, ειδικά με βάση τις εξελίξεις στην ΕΕ, την αμφισβήτηση και τις εργατικές - λαϊκές αντιστάσεις κατά της ΕΕ, είναι αναγκαία και πρέπει να σφραγίζει τη φυσιογνωμία του εκλογικού σχήματος. Γιατί δυναμώνει την ανυπακοή και την απειθαρχία, δίνει προοπτική, αποτρέπει την ενσωμάτωσή τους από αστικές, εθνικιστικές ή κοσμοπολίτικες τάσεις. Ταυτόχρονα, καλούμε να συμμετέχουν δυνάμεις και αγωνιστές που θεωρούν ότι η ΕΕ δεν μετασχηματίζεται και δεν μεταρρυθμίζεται σε όφελος των εργαζόμενων, που προσεγγίζουν την αντικαπιταλιστική διεθνιστική ανατροπή και κατάργηση της ΕΕ από άλλους δρόμους.

γ. Ριζική ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και μαζικού κινήματος στο περιεχόμενο, τις μορφές πάλης και τις δομές συγκρότησης του σε διάκριση και αντιπαράθεση τόσο με τον γραφειοκρατικό, αστικοποιημένο και υποταγμένο συνδικαλισμό αναπαραγωγής λογικών συνδιαχείρισης και ενσωμάτωσης της ΓΣΕΕ, αλλά και του ΠΑΜΕ που αρνείται στην ουσία τον πολιτικό αγώνα του εργατικού κινήματος για την ανατροπή της επίθεσης και που με τη λογική του οργανωτικού ελέγχου επιτείνει τον κατακερματισμό των αγωνιζόμενων δυνάμεων. Ανάπτυξη εργατικών πρωτοβουλιών και ανεξάρτητος ταξικός συντονισμός σωματείων για την ανάπτυξη αγώνων και πέρα από το ημερολόγιο της ΓΣΕΕ. Νέα αγωνιστική ταξική ενότητα για να αποφασιστικούς και νικηφόρους αγώνες. Βήματα στην αυτοτελή συγκρότηση αντικαπιταλιστικής πτέρυγας και σχημάτων. Ειδικό σημείο αναφοράς η νεολαία, ειδικά η νέα εργατική βάρδια, η εργασιακή περιπλάνηση, οι τεχνικές σχολές, η σπουδάζουσα νεολαία.

δ. Ρήγματα στον αστικό κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, την αυταρχική δικαιοσύνη, τη «δικτατορία» των ΜΜΕ και την «εικονική δημοκρατία». Για την απόκρουση της αστικής πολιτικής βίας και τρομοκρατίας. Για την απόκρουση μέτρων κρατικού αυταρχισμού, για την κατάργηση αυταρχικών, ελευθεροκτόνων και αντιαπεργιακών ρυθμίσεων και θεσμών.

ε. Μέτωπο κατά του εθνικισμού και του ρατσισμού, κατά του σκοταδισμού, του «ανορθολογισμού» της θρησκευτικής παραζάλης, της πολιτισμικής ισοπέδωσης και των κυρίαρχων νεοσυντηρητικών δογμάτων.

στ. Έκφραση στο σήμερα και προβολή του επαναστατικού δρόμου, της σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής προοπτικής (βλ. πρόταση ΜΕΡΑ), για τη δημιουργία ενός ρεύματος αντικαπιταλιστικής επαναστατικής χειραφέτησης. Προβολή της ιδιαίτερα επίκαιρης θέσης ότι τα θεμελιακά προβλήματα της ανθρωπότητας, η ανεργία και η «ελασताσφάλεια», η μαζική φτώχεια και οι ανισότητες, η περιβαλλοντική καταστροφή, η διαρκής επιτήρηση και καταστολή, και ο νέος γύρος των πολέμων, δεν μπορούν τελικά να λυθούν παρά μέσα από το

δρόμο της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, με την ανατροπή της εξουσίας και της κοινωνίας που τα γεννά. Την κοινωνία του κέρδους, της εκμετάλλευσης του ανθρώπου και της φύσης, της ιδιοκτησίας, της εξουσίας του κεφαλαίου, των τραπεζών και των χρηματιστών. Να τίθεται εν τέλει το δίλημμα: σοσιαλισμός και κομμουνιστική απελευθέρωση ή νέος μεσαίωνας και καπιταλιστική βαρβαρότητα

ζ. Σηκώνουμε τη σημαία μιας άλλης Αριστεράς, για τη διαμόρφωση ενός τρίτου ρεύματος, πέρα από τις ηττημένες λογικές του ΚΚΕ και του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ. Προτείνουμε να δεσμευτούμε σε μια κοινή πορεία και συζήτηση σε αυτή την κατεύθυνση. Η πολιτική λογική και η πρακτική να δίνει εγγυήσεις για κοινή πορεία τόσο πριν όσο και μετά τις εκλογές, στην κατεύθυνση βημάτων μετωπικής συγκρότησης της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, σε όλα τα μέτωπα και τα επίπεδα. Κοινή, ειλικρινή υποστήριξη του περιεχομένου που θα καταληχθεί.

η. Προτείνουμε η συγκρότηση, λειτουργία και δράση του εκλογικού σχήματος να στηρίζεται σε ανοικτές διαδικασίες, βασισμένες στην εργατική δημοκρατία και με αμεσοδημοκρατική αντίληψη, όπου επιδιώκεται η σύνθεση των διαφορετικών απόψεων, ύστερα από διάλογο και αντιπαράθεση εάν χρειάζεται. Όχι στην κοπτοραπτική κειμένων από οργανώσεις και στα συντονιστικά οργανώσεων, που μετατρέπουν τους αγωνιστές του κινήματος και της ριζοσπαστικής Αριστεράς σε κομπάρσους. Ουσιαστικός ρόλος και συμβολή των πολιτικών οργανώσεων για την υποστήριξη της όλης διαδικασίας. Δημιουργία αντικαπιταλιστικών επιτροπών, καθώς και ευρύτερων συντονιστικών και ομάδων δουλειάς για την προώθηση της εκλογικής παρέμβασης. Δέσμευση για τον τρόπο διεξαγωγής της εκλογικής μάχης, που θα βασίζεται σε κουλτούρα συντροφικής αλληλεγγύης και όχι μικροκομματικού ανταγωνισμού και επιβολής μέσω αστικών ΜΜΕ και μηχανισμών.

Το προτεινόμενο περιεχόμενο αξιοποιεί και αναπτύσσει, σε μια ενιαία λογική το κεκτημένο των ενωτικών πρωτοβουλιών στο μαζικό κίνημα (ΕΚΑ, Συντονισμός Σωματείων, ΕΑΑΚ), σε μετωπικές πρωτοβουλίες (ΔΡΑΣΕ, Πρωτοβουλία Αγώνα) και σε πολιτικό επίπεδο (Πρωτοβουλία Διαλόγου για τον Πόλο της Αντικαπιταλιστικής Επαναστατικής Αριστεράς). Ως ΝΑΡ θα επιδιώξουμε τη συνδιαμόρφωση του πολιτικού προγράμματος μαζί με τους αριστερούς αγωνιστές και τις άλλες δυνάμεις στις οποίες απευθυνόμαστε, με την πεποίθηση ότι, χωρίς μια τέτοια φυσιογνωμία και γραμμή στο πολιτικό περιεχόμενο, δεν μπορεί να έχει προοπτική και επιτυχία η αναγκαία, ευρύτερη εκλογική κάθοδος, ούτε να πραγματοποιηθούν βήματα για ένα αυτοτελές, πειστικό και νικηφόρο ρεύμα της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς.

2.2.- Στη βάση όλων των παραπάνω, προτείνουμε και επιδιώκουμε τη συγκρότηση ενός όσο το δυνατόν πλατύτερου ενωτικού ψηφοδελτίου της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς. Ενός ψηφοδελτίου που θα έχει το χαρακτήρα πολιτικής-εκλογικής συμπαράταξης πολιτικών οργανώσεων, ομάδων, ρευμάτων και ανένταχτων αγωνιστών με συνεκτικό πρόγραμμα και με ανοικτή την προοπτική συνέχισης. Στόχος μας είναι η συμμετοχή κάθε αγωνιστή και συλλογικότητας, αρκεί να κινείται στην ίδια κατεύθυνση για το περιεχόμενο και το χαρακτήρα της εκλογικής παρέμβασης, να υπάρχει σαφής οριοθέτηση από το ΠΑΣΟΚ, τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, να υπάρχουν και να διαμορφώνονται κοινές αγωνιστικές και πολιτικές εμπειρίες. Επιδιώκεται έτσι να πραγματοποιηθεί ένα βήμα στην κατεύθυνση του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, που βέβαια δεν μπορεί να είναι αυτό που θα θέλαμε και οι καιροί επιτάσσουν.

2.3. Το ΝΑΡ θα πραγματοποιήσει μεγάλη, πολύμορφη εξόρμηση παρουσίασης και συζήτησης της πρότασής του με τους αγωνιστές και τη βάση της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, τη βάση γενικά της Αριστεράς και τους εργαζόμενους. Θα συμβάλει στην ενεργοποίηση του αντικαπιταλιστικού δυναμικού των αγώνων, των σχημάτων και των μετώπων. Θα συμβάλει στην ενίσχυση των τάσεων διαφοροποίησης στη βάση της ρεφορμιστικής Αριστεράς στην κατεύθυνση του πόλου και στην αναδιάταξη του καθηλωμένου, κατακερματισμένου και αδιέξοδου σκηνικού της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Το Πανελλαδικό Σώμα θεωρεί αναγκαίο να υπογραμμίσει πως η αντικαπιταλιστική γραμμή συσπείρωσης που σταθερά υποστηρίζει το ΝΑΡ ενισχύεται σήμερα ουσιαστικά καθώς:

α. Η καπιταλιστική κρίση επιβεβαιώνει και αναδεικνύει την ανάγκη ενός αντικαπιταλιστικού πολιτικού προγράμματος, μετώπου και κινήματος.

β. Η αποτυχία όλων των «πολιτικών λύσεων στα πλαίσια του συστήματος» (τύπου Πρόντι) επιβεβαιώνει όχι μόνο την ανάγκη σταθερής απόρριψης του αριστερού κυβερνητισμού, αλλά και των «αντινεοφιλελεύθερων», «σοσιαλδημοκρατικών» και άλλων μετώπων που οδηγούν σε αυτόν.

γ. Η βαθύτατη κρίση του αστικού δικομματισμού, το ένστικτο εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων που εγκαταλείπουν το ΠΑΣΟΚ και στρέφονται προς τα αριστερά, αποδεικνύει ότι κάθε μετωπική πολιτική απεύθυνση στο ΠΑΣΟΚ, κάθε ανοχή στο ΠΑΣΟΚ, ως μέσο αντιδεξιάς έκφρασης, κάθε υποχώρηση από τον σαφή αντιδικομματικό χαρακτήρα του πολιτικού μετώπου που προτείνουμε είναι καταστροφική για το κίνημα.

δ. Η μάχη για το ασφαλιστικό και η κατάπτυστη διαδικασία υπογραφής της ΕΓΣΣΕ ανάδειξε και πάλι, για μια ακόμα φορά τον προδοτικό ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και την ανάγκη καταγγελίας και υπέρβασης του υποταγμένου συνδικαλισμού, ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος.

ε. Η θέση για σύγκρουση-απειθαρχία-αποδέσμευση από την ΕΕ ενισχύεται από την ολοκληρωτικού χαρακτήρα παρέμβαση της ΕΕ σε κάθε πλευρά της ταξικής πάλης σαν διεθνικός οργανωτής του κεφαλαίου.

στ. Τέλος, οι ίδιες οι ανάγκες της πάλης απέναντι στην αντεργατική επίθεση, οι ανεπάρκειες της Αριστεράς, κινήματα και προγραμματικές, που αναδείχθηκαν ανάγλυφα το προηγούμενο διάστημα, η ανάγκη βαθέματος της πολιτικοποίησης, του ρεύματος της «αριστερής διαμαρτυρίας», αναδεικνύουν την ανάγκη για ουσιαστικά βήματα, των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στην κατεύθυνση του πόλου της, μακριά από ευκαιριακές, ρηχές, εκλογικίστικες συγκολλήσεις.

Z.4. Το NAP στηρίζεται και θα στηρίξει την αυτοτέλεια και ανάπτυξη του ΜΕΡΑ, συμβάλλοντας στην ποιοτική αναβάθμιση του περιεχομένου και των κοινωνικών - εργατικών του δεσμών. Το ΜΕΡΑ αποτελεί την κύρια δύναμη συμβολής στη μετωπική προγραμματική κάθοδο στις εκλογικές μάχες, όσο και, κυρίως, στη δημιουργία του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς. Το NAP θα συμβάλει στο πλαίσιο του ΜΕΡΑ σε μια διαδικασία συζήτησης και αποφάσεων για: α) τη γενικότερη πολιτική τακτική και φυσιογνωμία του στη σημερινή περίοδο και καμπή, β) το περιεχόμενο και τις μορφές της πάλης κατά της ΕΕ, γ) την ειδική εκλογική τακτική, δ) την πολιτική, προγραμματική οργανωτική ανασυγκρότηση και μετονομασία του, ε) την πολιτική εξόρμηση με τις θέσεις του.

Z.5. Για την προώθηση της πρότασης αυτής θα πρέπει να πάρουμε υπόψη τα διαφορετικά ιδεολογικά-πολιτικά ρεύματα στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και τις αντιλήψεις τους που, σε γενικές γραμμές διαμορφώνονται ως εξής: α) Η πρόταση αυτοτελούς αντικαπιταλιστικού προγράμματος-πόλου της επαναστατικής Αριστεράς που προωθείται από τις δυνάμεις του NAP και του ΜΕΡΑ. β) Η λογική που κυριαρχεί στην ΕΝΑΝΤΙΑ, η οποία τείνει προς μια αντικαπιταλιστική κατεύθυνση με ταλάντευση εάν πρέπει ο πόλος να υπάρξει σε αυτοτέλεια και σε ανταγωνισμό με το «αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο» και το «δημοκρατικό μέτωπο» ή με εφάπτομενες σχέσεις με τη ρεφορμιστική αριστερά (ΣΥΡΙΖΑ). Με επιλογή, επίσης, που δεν φαίνεται ότι θα τροποποιηθεί στο προσεχές μέλλον, ότι η συνολικοποίηση των εργατικών αγώνων πρέπει να περνά υποχρεωτικά μέσα από τους σχεδιασμούς της ΓΣΕΕ, παρά το γεγονός ότι σε επιμέρους χώρους συμβάλλουν σε αγώνες ακόμα και με μορφές υπέρβασης της γραφειοκρατίας. γ) Η λογική των «μ-λ» δυνάμεων για αντίσταση χωρίς προοπτική, με αυτόκεντρη κομματική ανάπτυξη και κοινή αριστερή δράση χωρίς ένα πιο μακρόπνοο σχέδιο. δ) Το ευρύτερο αντιφατικό ρεύμα μέρους των πρωτοπόρων αγωνιστών του κινήματος και των σχημάτων, που θεωρούν ότι η πολιτική παρέμβαση δεν είναι εφικτή (ή και επιθυμητή) και μένει καθηλωμένο στα μέτωπα «του χώρου», εκφραζόμενο πολλές φορές εκλογικά προς την ρεφορμιστική αριστερά και κυρίως

τον ΣΥΡΙΖΑ. Ωστόσο και σε αυτό το ρεύμα υπάρχουν προβληματισμοί και ωριμάζει η ανάγκη συνολικών πολιτικών απαντήσεων

Η ευθύνη του ΝΑΡ, των δυνάμεων της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και του ΜΕΡΑ, είναι, ωστόσο, να συνδυάσουν δημιουργικά στην τακτική τους την ενότητα και την πολιτική αντιπαράθεση, έτσι ώστε να συσπειρώνονται δυνάμεις στην προοπτική του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς. Να αναπτύξουν μια καινοτόμα, αποφασιστική και ενωτική παρέμβαση, ώστε να αξιοποιηθούν όλες οι δυνατότητες και κυρίως να δημιουργηθούν οι αναγκαίες πολιτικές προϋποθέσεις και συσχετισμοί προκειμένου, όσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές, αλλά και από τις παρακάτω αναφερόμενες οργανώσεις, να γίνουν αποδέκτες και να μετατραπούν σε δυνάμει συνιστώσες μιας πρότασης για μια κινηματική, πολιτική και εκλογική παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για τη συνολική αντίσταση, ρήξη και ανατροπή της διαρκούς αντεργατικής επίθεσης του κεφαλαίου, τον κλονισμό και την ίδια την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας. Το διαρκές και συγκεκριμένο ενωτικό κάλεσμα στη βάση αρχών, διευκολύνει τις ανακατατάξεις. Η κατάκτηση της πολιτικής και σ' ένα μεγάλο βαθμό και προγραμματικής ηγεμονίας υπέρ αυτής της γραμμής περνά μέσα από τη συσπείρωση του αντικαπιταλιστικού δυναμικού μετασχηματίζοντας κυρίως τις ταλαντευόμενες τάσεις που αφορούν στο περιεχόμενο και στον τρόπο οικοδόμησης του πόλου και μετατοπίζοντας όσο είναι δυνατόν τις λαθεμένες επιλογές για τη συνολικοποίηση του εργατικού αγώνα. Δεν περνά ούτε μέσα από μια αφηρημένη σύνθεση και γενικόλογη ενότητα των τεσσάρων ρευμάτων ή από μια συνάντηση στο μέσο όρο τους, ούτε από έναν «κομματικό εμφύλιο» και μια μάχη αυτοεπιβεβαίωσης στον εξωκοινοβουλευτικό μικρόκοσμο.

Z.6. Στη βάση όλων αυτών, το ΝΑΡ απευθύνεται και επιδιώκει την κοινή κάθοδο στις ερχόμενες εκλογικές μάχες με τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής και μη ενσωματωμένης Αριστεράς και τους πρωτοπόρους αγωνιστές του αντικαπιταλιστικού δυναμικού των μετώπων, των σχημάτων, κινήσεων, παρεμβάσεων, που διαχωρίζονται από ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ και τις διάφορες τάσεις του ΠΑΣΟΚ. Συγκεκριμένα, απευθύνουμε και συζητούμε δημόσια την πρότασή μας: καταρχήν με όλες τις δυνάμεις του ΜΕΡΑ (ΕΕΚ, ΕΚΚΕ, Οικολόγοι Εναλλακτικοί, ΑΚΟΣ, τους ανεξάρτητους αγωνιστές του), με την ΟΚΔΕ και φυσικά, με ανένταχτους αγωνιστές. Από εκεί και πέρα: στην ΑΡΑΝ, την ΑΡΑΣ, την ΟΚΔΕ-ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ, την ΕΝΑΝΤΙΑ, την ΚΟ Ανασύνταξη, την Κομμουνιστική Ανάνεωση, το ΣΕΚ καθώς και με ιδιαίτερο τρόπο -λόγω των δυσκολιών- με το ΚΚΕ (μ-λ), το ΜΛ-ΚΚΕ.

Z.7. Με βάση το περιεχόμενο και την τακτική σε εθνικό επίπεδο, απευθυνόμαστε και σε οργανώσεις και αγωνιστές άλλων ευρωπαϊκών χωρών. Η διεθνιστική μας δράση κινείται σε διάκριση και αυτοτέλεια από τα διεθνή μέτωπα του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, του «κομμουνιστικού ρεφορμισμού» (π.χ. διεθνής δράση ΚΚΕ) και του αναρχοκινηματισμού. Η στάση μας απέναντι στην πρόταση της Επαναστατικής Κομμουνιστικής Λίγκας συνδυάζει την κοινή δράση σε μέτωπα για την ανατροπή της επίθεσης της ΕΕ, στο διάλογο για την κομμουνιστική επαναθεμελίωση και για ένα διεθνιστικό πόλο-μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς. Αλλά η διαφορετική εκτίμησή μας για το χαρακτήρα της ΕΕ, καθώς και οι διαφορετικές θέσεις μας για αυτήν, δεν επιτρέπουν κοινή κάθοδο στις ερχόμενες ευρωεκλογές.

Η. ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ...

Όλα δείχνουν ότι μπαίνουμε σε μια φάση οξύτατων ταξικών συγκρούσεων. Αν η τελευταία δεκαετία του προηγούμενου αιώνα, περίοδος όπου το εγχείρημά μας έκανε τα πρώτα του βήματα, σημαδεύταν από τους τελευταίους σπασμούς του «υπαρκτού σοσιαλισμού» η πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα χαρακτηρίζεται από τη μεγαλύτερη κρίση του «υπαρκτού καπιταλισμού».

Από όλες τις μεριές της γης «φυσάει κόντρα» στην επιδρομή του κεφαλαίου. Οι αγωνιστές της

κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, όλοι όσοι πήγαν κόντρα στο ρεύμα αναγνωρίζουν στις αντιστάσεις και στις εξεγέρσεις του σήμερα τις πρώτες ριπές των κοινωνικών καταιγίδων που έρχονται, που θέτουν την ανάγκη να προβάλλει και να παλέψει το ΝΑΡ, το ΜΕΡΑ, η επαναστατική Αριστερά ευρύτερα, μια ανατρεπτική πολιτική γραμμή, μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική και τακτική κι αυτό θα είναι το θέμα της πορείας προς το 3ο Συνέδριο μας.

Με το Πανελλαδικό Σώμα, με διαδικασίες εργατικής δημοκρατίας, ανοικτής πολιτικής συζήτησης και όχι με όρους διαχείρισης κλειστής ομάδας, καλούμαστε να καταλήξουμε σε αποφάσεις για τις κοινωνικές και πολιτικές μάχες της περιόδου στις οποίες θα κριθούμε σε όλα τα επίπεδα-θεωρητικό πολιτικό κινηματικό οργανωτικό- συλλογικό και ατομικό.

Οι αποφάσεις μας -στην ελπιδοφόρα και αντιφατική αυτή περίοδο- θα αποτελέσουν το μέσο, το όπλο για μια μεγάλη εξόρμηση ΝΑΡ και ΝΚΑ στο κίνημα, στα μέτωπα σε όλο τον κόσμο που αγωνίζεται και αγωνιά για μια άλλη Αριστερά που θα εμπνεύσει για νικηφόρους αγώνες ριζικής ανατροπής.

Η Π.Ε. του ΝΑΡ, Νοέμβρης 2008
